

MƯA NGUỒN

BÙI GIÁNG

(xuất bản tại Sài Gòn 1963, tái bản 1993)

*tặng ba người con gái
chiêm bao ở bờ cỏ Phi Châu*

@

**xin chào nhau giữa con đường
mùa xuân phía trước miền trường phía sau**

Bùi Giáng

Cỏ Hoa Hồn Du Mục

Nghe trời đổ lộn nguyên kê
Tiếng vàng rụng rớt gieo về động xanh
Gót chân khơi rộng bóng cánh
Nhịp vang đầu núi vọng thành lũy xiêu

Thời gian chắc bước bên chiều
Khóc sông bên lạ mưa chiều sớm xuân
Cỏ hoa từ bỏ ruộng đồng
Hồn du mục cũ xa gần hử em.

Những Nhành Mai

Những nhành mai sớm sương bên lá
Những nhành liễu chiều gió bên cây
Cũng lay lắt bởi đời xuân em ạ
Thế nên chi anh cũng viết giòng này.

Hồng vàng tụ bữa kia em có thấy
Nước xuôi giòng là cổ độ nhìn theo
Tuổi mười sáu bây giờ lên gấp gáp
Mộng miên man là mây phủ lưng đèo

Buồn phố thị cũng xa bay như gió
Cộ xe nhiều cũng nhảy bổng như hươu
Bờ cõi dựng xuân xanh em còn đó
Bến đào nguyên anh khoác áo khinh cừ

Tim theo dấu chân người xưa tư lự
Ở bên đường ngóng đôi khách vân bay
Mờ con mắt một lần lên tiếng thử
Em ồ em, anh nói một lời này

Gió Bão Tây Nam

Giọng người đồ xuống bên xanh
Đời vui đón hội sao đành sớm tan
Bước chùng gió bão Tây Nam
Rừng sâu giếng cạn bóng hoang liêu thành

Hải hùng bi kịch đời tranh
Trùng quan vó ngựa tể nhanh trong mù
Thân người nát ở phía sau
Ngàn năm mắt khép khổ đau khôn hàn.

Biểu Tượng

Tiếng nói xa vang trên đầu ngọn lúa
Vị ngôn ngữ ngày kia em để úa
Bồng lên lời bên mép cỏ như sương
Cũng xanh như giòng lệ khóc phai hường

Đồng ruộng đó đương chờ em bước tới
Bàn chân nhỏ gót buồn em hãy vội

Hãy chần chờ anh soạn sửa theo chân
Áng mây xa cũng sắp lại về gần

Người phố thị mỉm cười đầu ngang ngựa
Tô son đỏ vào hai môi lướt nữa
Chợt thấy mình còn đầy đủ dung nhan
Thuở xưa kia suối ngọc ngó mây vàng

Em phiên mộng bờ thanh thiên kim hải
Anh sẽ đặt tên em là con gái
Khắp bốn bề thiên hạ rủ nhau thừa
Em là em con gái tuổi đương vờ

Em ngồi im nhìn thu lên bóng nước
Con cò trắng nhớ nhung trời bữa trước
Con cá xanh tư lự sóng hôm sau
Lòng miên man em sắp đã gục đầu

Tay năm ngón bốn mùa đi em đếm
Đầu móng nhỏ hé răng tròn em cắn
Nghe trong mình nước mắt chảy lên mi
Nghe bốn bên thiên hạ ngó em vì

Anh cũng định làm như người thiên hạ
Sực nhớ lại em là em em ạ
Nên bây giờ anh xin phép ra đi
Đề bốn bên thiên hạ ngó em vì...

Sầu Lục Tỉnh

Hồng quần ướm bức tiêu tao
Mùa măng vĩnh phúc đưa vào hư không
Bóng du ải Bắc phiêu bồng
Thổi sương ngàn bạch quyên vòng cõi Nam
Tin Xuân Lục Tỉnh mơ màng
Đồng trắng thủy thảo nguyệt cầm ra hoa
Chân trời mộng mị vàng pha
Mùa Phương Lan giậy bên tà dương buông
Vớ tay sầu khổ hao mòn
Đầu nghiêng rũ tóc miêng tròn thơ ngây
Chiêm bao dàn rộng phai này
Liều in giòng rưng thu đầy hồ phơi
Hào hoa tiếng lạnh trong lời
Về trong vân thạch em ngồi vén xiêm.

Ngủ Dài

Nửa đời bỏ lạc thân canh
Nửa linh hồn bỏ nước xanh lên bờ
Khổ đau về chẳng hẹn giờ
Hoang liêu phố rộng bước hờ hững đi

Nửa người xa lạ người yêu
Nửa thân thể náo động liêu lĩnh xương
Môi cười trong lệ mù sương
Niu trang hồng hạnh thu hường đã phai

Chập chờn Nữ Chúa so Vai
Mộng chiều Hy Lạp ngủ dài miên man.

Sầu Ca Sĩ

Em về bữa rộng chiêm bao
Buồn sông bóng mạ chìm sâu bên giòng
Đời xuân nức nở sầu trong
Giọt ngấn sương bỏ xuống lòng thơ ngây
Tóc xanh kỳ hẹn sai ngày
Khóc ngang ngựa mộng canh dài mấy phen
Du dương từ già hai miền
Nước trông còn chảy bên triền mây trôi
Đầu khe lá cỏ phai rồi
Đá vang tiếng ngựa bên lời ước mong
Trời đêm tinh tú chạy vòng
Ruổi rong về bích ngạn hồng vàng chiều.

Áo Xanh

Lên mù sương, xuống mù sương
Bước xa bờ cỏ xa đường thương yêu
Tuổi thơ em có buồn nhiều
Thì xin cứ để bóng chiều đi qua
Biển dâu sức tỉnh giang hà
Còn sơ nguyên mộng sau tà áo xanh.

Hẹn Ước

Rạc rời tay điệu tay xoang

Em về chấp nhận giấc bàng hoàng không
Rằng, nghìn xưa đó mơ mòng
Nguyên tuyền đổ rộng xuống giòng thiên thâu
Xin mừng sóng biển triều dâu
Đoạn trường đầy nhịp lên cầu hạo du
Từ đây sống với sa mù
Với cô bác lịm sâu ru hao mòn
Với người mẹ chết bên con
Với chàng ngã gục nhìn non sông chào
Mai sau hẹn với ban đầu
Chờ nhau ngộ khác ngộ màu nguyên xuân

Thế Kỷ

Mắt người chìm hột sao khuya
Miệng người bỏ hột bên rìa mép hoang
Cánh chim ngã gục xuống đàng
Nước non tự tạ trắng ngàn viễn du
Tay vùng chết giữa trời Âu
Hồn nghiêng ngửa hận bên màu xuân se
Ngàn xưa rũ phượng tơ về
Tóc rơi cuồng biển, gió lia trùng mây
Mù khơi cánh Lãng chạy dài
Cành Lê sơ ngộ hội này rụng bông
Gió Vân Mông gợn Thu Đông
Thâu ngàn cỏ rộng trong vòng mi hoe
Âm trang sử lịch xô đề
Tóc đầu rơi xuống Suối Thê lại dâng.

Không Đủ Gọi

Mây đứng lại chân trời phủ khói
Giòng sông đi đò bến đợi ngu ngơ
Chiều trời đẹp tâm tình em không nói
Đất với trời chung một nghĩa bơ vơ

Chiều thổi đẹp gió về em không nói
Anh không chờ không biết đợi từ bao
Từ xuống mưa không biết tự phương nào
Giòng sông chảy ai người xin níu lại

Mưa có tạnh nhưng chân trời còn mãi
Những giọt sương là lệ ở trong mây
Giòng sông đi cho nước nói ngàn ngày

Rằng bề rộng không bến bờ em ạ

Anh đợi xuống đêm về đầu phủ toả
Mịt mù xanh bù xoã ánh tơ giăng
Cười môi em duyên dáng như chị Hằng
Và lấp lánh mắt là sương trong lệ

Anh sẽ hỏi gió đêm về mở hé
Mở muện màng là một chút mơ hoa
Mở ngàn sau hoài vọng chút phai nhoà
Và mắt hút ở cuối trời nín lặng

Rồi từ đó về sau mang trái đắng
Bàng hoàng đi theo gió thổi thu bay
Anh chờ em không biết tự bao ngày
Để thấy mãi rằng thơ không đủ gọi

Sầu một thuở đất mòn không tiếng nói
Một ngàn năm trăng giải tuyết băng buông
Anh gửi đi ngàn sóng cuộn thác nguồn
Để thấy mãi rằng thơ không đủ gọi

Mùa xuân lại với chim về đã mới
Với cá về mây nước cũng lang thang
Anh nằm im nhắm con mắt mơ màng
Mở con mắt cũng mơ màng cỏ lá

Hòn phố thị để lạc hồn cõi lạ
Sầu phố xanh từ bữa nọ em đi
Tuyết trời Tây có người lãng những gì.

Màu Thanh Thiên Mở

Một phút nữa thôi
Và màu sẽ mất
Suối sẽ xa đời
Như mây xa đất

Một trang cũ kỹ
Mới lại một lần
Linh hồn giản dị
Bờ cõi thanh tân
Em sẽ đi đâu
Với đời đi mất
Tờ giấy phai màu

Hồng kia có thật

Máu ở vành môi
Về tìm thấy bạn
Suối bỏ rơi đời
Ai làm sao giận
Vớ một vòng tay
Vớ vòng tay nữa
Ôm thắm giữa ngày
Đồng khô chết lúa
Vớ vòng tay của
Mười ngón tay măng
Xin mở một lần
Màu thiên thanh của...

Chào Nguyên Xuân

Xin chào nhau giữa con đường
Mùa xuân phía trước miên trường phía sau
Tóc xanh dù có phai màu
Thì cây xanh vẫn cùng nhau hẹn rằng.

Xin chào nhau giữa lúc này
Có ngàn năm đứng ngó cây cối và
Có trời mây xuống lân la
Bên bờ nước có bóng ta bên người

Xin chào nhau giữa bàn tay
Có năm ngón nhỏ phơi bày bóng con
Thưa rằng những ngón thon thon
Chào nhau một bận sẽ còn nhớ nhau

Xin chào nhau giữa làn môi
Có hồng tàn lệ khóc đời chửa cam
Thưa rằng bạc mệnh xin cam
Giờ vui bất tuyệt xin làm cỏ cây

Xin chào nhau giữa bụi đầy
Nhìn xa có bóng áng mây nghiêng đầu
Hỏi rằng: người ở quê đâu ?
Thưa rằng: tôi ở rất lâu quê nhà

Hỏi rằng: từ bước chân ra
Vì sao thấy gió đàn xa dậm dài ?
Thưa rằng: nói nữa là sai

Mùa xuân đang đợi bước ai đi vào

Hỏi rằng: đất trích chiêm bao
Sá gì ngẫu nhĩ mà chào đón nhau
Thưa rằng: ly biệt mai sau
Là trùng ngộ giữa hương màu Nguyên Xuân.

Phượng

Lạc về đầu rú khe trướng
Vốc năm ngón nhỏ gieo buồn rã riêng
Tuổi xanh nhiếp dẫn sai miền
Đỏ xiêu phần bướm phi tuyền vọng âm
Tuần trăng quẻ gánh thương ngậm
Cõi bờ phôi dựng gió nhâm tin hoa
Em về rắc cỏ tháng ba
Xuống trang hồng hạnh thu già in rêu
Sườn non bốn vó ngựa trèo
Sông mờ bóng phượng ai chèo thuyền nan

Phụng Hiến

*Con có nghĩ: ắt là phải thế
Một đôi lần con ghi siết hai tay
Nàng thơ đẹp của trần gian ư lệ
Bảo con rằng: hãy nhớ lấy phút giây*
B.G.

Ngày sẽ hết tôi sẽ không trở lại
Tôi sẽ đi và chưa biết đi đâu
Tôi sẽ tiếc thương trần gian mãi mãi
Vì nơi đây tôi sống đủ vui sầu

Cây và cối bầu trời và mặt đất
Đã nhìn tôi dưới sương sớm trăng khuya
Mở buồng phổi đón gió bay bát ngát
Dừng bên sông bên cát buổi chia lia

Hoàng hôn xuống, bình minh lên nhịp nhịp
Ngàn sao xanh lùi bước trước vầng hồng
Ngày rục rờ đêm êm đêm kế tiếp
Đón chào tôi chung cười khóc bao lần

Tôi đã gửi hồn tôi biết mấy bận

Cho mây xa cho tơ liễu ở gần
Tôi đã đặt trong bàn tay vụn vặt
Quả tim mình nóng hổi những chờ mong

Sông trắng quá bảo lòng tôi mở cửa
Trăng vàng sao giục cánh mộng tung ngàn
Gió thổi dậy lừa mơ vào bốn phía
Ba phương trời chung gục khóc đêm giông

Những giòng lệ tuôn mấy lần khắc khoải
Những nụ cười tròn mấy bận hân hoan
Những ngoảnh mặt im lìm trong ái ngại
Những bắt tay xao động với muôn vàn

Những người bạn xem tôi như ruột thịt
Những người em dâng hết dạ cho tôi
Những người bạn xem tôi là cà gât
Những người em không vụn nghĩa mất rồi

Trần gian hỡi ? tôi đã về đây sống
Tôi đã tìm đâu ý nghĩa làm than
Tôi ngẩng mặt ngó ngàn mây cao rộng
Tôi cúi đầu nhìn mặt đất thấp đen

Tôi chấp thuận trăm lần trong thổn thức
Tôi bàng hoàng hốt hoảng những đêm đêm
Tôi xin chịu cuồng si để sáng suốt
Tôi đui mù cho thoả dạ yêu em

Tôi tự nguyện sẽ một lần chung thủy
Qua những lần buồn tủi giữa đảo điên
Thân xương máu đã đành là uỷ mị
Thì xin em cùng lên thác xuống ghềnh

Em đứng mũi anh chịu sào có vững
Bàn tay bưng đĩa muối có chắm gừng
Tôi đã nguyện yêu trần gian nguyện vụn
Hết tâm hồn và hết cả da xương

Xin yêu mãi yêu và yêu nhau mãi
Trần gian ôi! cánh bướm cánh chuồn chuồn
Con kiến bé cùng hoa hoang cỏ dại
Con vi trùng cùng sâu bọ cũng yêu luôn

Còn ở lại một ngày còn yêu mãi
Còn một đêm còn thờ dưới trăng sao

Thì cánh mộng còn tung lên không ngại
Núi trời xanh tay với kiếng chân cao

Nhưng em hơi trần gian ôi ta biết
Sẽ rời ra vĩnh biệt với người thôi
Ta chết lặng bỏ tay đầu lắc
Đài xiêu ôi xuân sắp rụng mất rồi

Đêm ứa lệ phồng mi hai mắt
Bàn tay ta nhỏ như lá cây khô
Mình hoa rã đầm đìa sương theo móc
Đỡ làm sao những cánh tiếp nhau rơi

Ta gửi lại đây những lời ảo não
Những lời yêu thương phụng hiến cho em
Rồi ta gục đầu trên trang giấy hão
Em bảo rằng:

- Đừng tuyệt vọng nghe không
Còn trang thơ thắm lại với trời hồng

Buổi Hội

*Thanh minh trong tiết tháng ba
Lễ là Tảo Mộ hội là Đạp Thanh
Nguyễn Du*

Bến hồng ai giục nhau sang
Triều lên giữa ngọn trắng ngàn xuống khe
Bước chân chậm chậm đi về
Nói quan ải nói biển thề dặn non
Với trời xuân trắng thu mòn
Kết bông hè phượng nhớ con chim rừng
Tám băng tuyết những ai từng
Khóc riêng rẽ bỏ rơi hương cánh hoa
Xin về góp nhật phiêu pha
Dựng mùa bên nước giao hòa chân đi.

Mưa Phượng Cũ

*Thiệt thời đời mộng điêu linh
Cành sương ngọc thụ tồn sinh cát lăm
Giấc quay quả lạnh anh trầm
Bóng đu sung rớt bến trầm luân sâu
Hoài mong hui hắt nhịp cầu*

Mà hương quan vắng xa màu mây trôi.

Sim ngàn số lá buông rơi
Cảnh Nam ước nguyện sai lời tử sinh
Gió sương từ tạ biên đình
Bóng sa hồ khép chặt tình mộng lung
Rêu tần ngần tuyết in phong
Sóng phôi trường mộng từ trong dẫy nguồn

Rập rờn đầu liễu xanh buông
Mùa trăng nước đầy xô buồn đi xa
Trang hồng kim rải ra hoa
Trở bông mùa phượng cũ đà hồ phai
Tơi bời ngọc trắng măng mai
Khuyh thành sắc nọ đưa vai nghiêng về.

Đời phố thị lá bay từ thuở
Đầm hồng trang nguồn lạnh thu rời
Hồn du mục cỏ hoa mơn mõi
Rừng đêm xanh trắng tạ không lời

VỀ GIỮA NGỌ

Vì hơi thở cũng sàu như lá úa
Rớt lung đèo bồi rồi lách theo lau
Đâu xuân giậy thiết tha vang hưởng của
Tiếng thu trùng trong điệp khúc mai sau

Người kỹ nữ ngày xưa trên bến nước
Sẽ đi về trong bóng nguyệt quanh năm
Và sẽ nhắc với đời em chuyện trước
Vòm nguyên tiêu rơi rụng giữa trăng rằm

Ngày trống rỗng không gian trôi vào cõi
Xót xa thân sàu chảy máu bên xương
Ngày theo tháng tiếc thương không tiếng gọi
Nghe mùa xuân không đổ lục bên hường

Con đường thẳng con đường cong cỏ mọc
Nhịp mơ màng những quang gánh lên vai
Hồn tuổi trẻ phiêu bồng trong tơ tóc
Trút tình thu lạc gió ở bên ngoài

Màu hoang đảo từ đây em sẽ ngó
Cát xa bờ tơ chỉ rối chiêm bao

Về phố thị lúc mặt trời đứng ngọ
Giác miên man em liêu liêu đi vào.

Nhỏ Dại

Núi rừng trường thác lùi lại phía sau.
Một trăm con hươu nhìn theo độc mộc. Màu hoa nọ ở đầu
non pha màu xuống nước nghe cỏ nội xa xôi
phồn hoa xa vắng em ô em! cầm và nắm đây
một lần một phút đưa tay. Gió tràn giang trắng
đại hải một ngàn năm ly biệt đã đi về nước mắt
vòng quanh tuổi đời chưa chín, trái đời mười
sáu đón sương buổi sớm kia vằng trời xanh sắp
mọc bóng nước hồng sóng vỗ. Lá như cây, lá
như nhánh, lá như con chim nguồn heo hút ngó
đầu gục xuống hai vai khóc ngang ngựa một đời
nhớ nhưng kiếm tìm không thấy

Tuổi nhỏ băng qua mùa sóng trùng trùng không
thỏa khi nhìn anh hai mắt hai môi trở về khóc
than trở về không nói, trở về không thấy quê
hương.

Ráng đỏ chiều bay chân trời triều gió.

Mái Hiên

Bay về ổ chín từng cao
Con chim già biệt chào mái hiên
Nước lang thang cháy xà miên
Vòng quanh ngõ nọ mà triền miên chi
Tôi người thủy thủ ra đi
Chân trời thấy nước đợi kỳ lên mây
Sao đêm đỏ xuống triều đầy
Ai đưa kiếm vút ngang mây hư không

Gió theo cánh ngỗng ngang trời
Chớ sương tuyết cũ lại đời phiêu linh
Từ đây ta hẹn với mình
Hồn trong cõi mộng biên đình chưa tan
Đầu hiên cung bậc điêu tàn
Lần kia đồ giậu giọng vàng xô mau
Lạnh lụng dấu bước bờ sau
Mấy đời ly biệt về đau trong mình

Năm sầu sa mạc nín thính
Đi vào giá buốt mông mênh cuối trời.

Người Đi Đâu

Bàn chân bước người đi về một thuở
Lá phân vân bờ bến cát sương rung
Trời khuya khoắt phiêu du trăng bờ ngõ
Người đi đâu sông nước lạnh vô cùng

Bóng trắng xa bay về em có thấy
Cuối phương ngàn rừng núi mộng trong sương
Giòng sông đục goings xưa sông song giậy
Nghe triền miên nước nở lệ lên đường

Một tiếng nói một nụ cười chợt tắt
Hết mấy phen buồn trở lại bên đời
Đồng ruộng cũ màu trời sông cỏ nhạt
Dưới bình rạ xám gốc tro phơi

Trời nghi ngút én lượn vòng hót hải
Đi đi em nguồn dậy mộng chiêm bao
Về thao thức canh chầy tìm trở lại
Bốn chân trời người đứng ở nơi nao

Màu con mắt bên màu xuân xiêu đổ
Ở bên kia nhìn trở lại bên này
Híu lay lắt bốn phương về đồn tụ
Bụi thu mờ ai phủi với hai tay...

Mùa Xuân

Xin ngó lại bàn chân em bước
Vì em đi vào lúc gió đương bay
Năm ngón nhỏ như sương đầm lá ướt
Em đưa tay anh với bắt chùng này

Ngồi kể lại chuyện ngày xưa cũ kỹ
Em không nghe vì anh cũng không nghe
Hồn hoa phấn xông hương sầu dị dị
Tóc vàng tơ tí mĩ ngón tay đề

Vì ngọc trắng cát lằm thu xiêu lệch

Gió băng trời xin thổi bụi bay theo
Ngàn xuân vô ngần trong bóng nguyệt
Đâu xanh em tư lự suối thông đèo

Nằm xuống cỏ nghe tràn lan nước gội
Chảy vòng quanh Thu Lục Tĩnh bao la
Cồn Sa Đéc Sóc Trăng sương vôi vôi
Gió lên bờ kim hải sóng xanh xa

Chợt ngoảnh lại thấy rằng em ngủ mất
Em ngủ quên phiên sương rộng trăng ngà
Hồn bỏ lại mộng thừa trong thớ đất
Anh nhìn em trong suốt giữa xương da.

Bờ Xuân

Ánh sáng xa đâu gió cây mù mịt trăng trời vòng
cửa khép tiếng sóng vỗ ngoài linh hồn lạc bước
người em người chị người bạn người thù ngồi lại bên nhau

Vào sâu không đợi nữa mong chờ từ buổi đó
nhằm lẫn rách nát xương da. Nhìn không nhớ
mặt vui buồn gánh nặng đá và vàng son và
phần bên toi bởi cát bụi em ồ em! xin nắm lại ban lay

Bữa trước đi đâu ngày sau úa cỏ bờ tràng giang
im lặng gió thổi từ đâu non ả người lưng ngựa
yên cương hổ thẳm vùi thây

Bữa trước đi đâu chạy nhìn không thấy chân và
chân gối và gối xương mỗi mệt trong một ngàn
nhịp bước trao lại cha ông. Một ngàn. Trăng
xanh đầu núi đếm lại giùm người nhắc lại với con

Ai ngồi một trăm vòng quay xa biết mấy đêm
Dài. Ngọn đèn dầu khóc sáng và chiều em chạy
bên hàng ngò bụi ớt luống cải nắng hồng vào
trong tóc không khuấy. Mùa xuân bữa trước
mùa xuân bữa sau mùa xuân bốn bên trong
hiện tại vây hãm tấn công đời hạnh phúc
lạnh như băng không làm sao nhúc nhích

Nắm hai bàn tay lại khi một trời sao đỏ lấm tấm
đập cánh bay qua

Em Về

Em về trắng nước mai sau
Gót dời phố thị lòng đau trong mình
Nỗi niềm xưa đã ai quên
Sầu gieo ngang ngựa đi ghềnh đá se
Máu tim tù ngục mang về
Vớ mong ước đã ê chề với thân
Em về nhìn tháng theo năm
Chân mòn duỗi rạc rời nằm dưới thông
Một vùng nắng phủ mai thôn
Sườn trùn nước ruộng lá đùn xuống khe
Mai sau dù có đi về
Xin nhìn gió rụng ngành tre thưa rặng.

Bờ Lúa

Em chết trên bờ lúa
Đề lại trên đường mòn
Một dấu chân bước của
Một bàn chân bé con

Anh qua miền cao nguyên
Nhìn mây trời bữa nọ
Đêm cuồng mưa khóc điên
Trăng cuồng mưa trốn gió

Mười năm sau xuống ruộng
Đếm lại lúa bờ liền
Máu trong mình mòn ruộng
Xương trong mình rã riêng

Anh đi về đô hội
Ngó phố thị mơ màng
Anh vùi thân trong tội lỗi
Chợt đêm nào gió bờ nọ bay sang.

Em Đi Về Giữa

Em đi về giữa nước non này
Mắt lệ phai mờ tóc lạnh vai
thao thức nghe mùa tan dưới nguyệt
Nỗi đời em xẻ bớt cho ai

Dư vang ngày trước ở đâu rồi
Bước hận chia lia máu nhạt môi
Tiếng khóc câu cười thôi thể đã
Chiều đem mây trắng bủa xanh trời

Em đi chân bước với tay buông
Còn nữa không em mộng giữa nguồn
Sóng dạt buồm trôi con gió lại
núi mòn hạnh ngộ dưới mưa tuôn.

Trò Chuyện

Ngồi đây nói chuyện
Lúc trời cao thổi gió xuống xanh nguồn
Em thốt lời bằng miệng.
Và bằng môi hơi thở tự đâu tuôn

Em sẽ thành con kiến
Tôi thành con chuồn chuồn
Lời sẽ cắm trên miệng
Nhưng nơi nào còn hơi thở luôn luôn

Những hòn sỏi lăn đi rất chậm
Chuồn chuồn bay không biết tới nơi nào
Con kiến bé có bao giờ lặn đạn
Lúc đi về trong cỏ lục chiêm bao

Em sẽ bỏ lại đằng sau em bỏ
Những nỗi đời về ở giữa nhân gian
Ta sẽ tạo lại mối tình sâu bọ
Về hư vô vĩnh viễn bóng buông màn.

Sẽ Đi

Sẽ đi cùng bước chân mùa
Bóng vang sâu cũ tháp chùa rộng thênh
Hào hoa bỏ lạc bên mình
Lá thiên thu đẹp làm thình bên đường
Lệ nào thế kỷ đau thương
Chìm cung bậc lụy máu xương rụng nguồn
Rộng ngàn sương tím ngàn trường
Tạ hoàng hôn hạ cánh chuồn chuồn bay
Nét vàng phôi dựng trời tây

Sóng phiêu bông tạnh màu mây xanh về.

Người Về

Người bước về đây năm ngón chân
Tôi buồn người bảo có tay nâng
Bàn tay người có đủ năm ngón
Người đứng xa, tôi tiến lại gần

Tôi thấy người mừng rỡ xiết bao
Trời xanh hơn lá ở trên cao
Con chim nhảy nhót bên cành nhánh
Người nắm tay tôi rủ bước vào

Ngôi nhà người dựng giữa rừng xanh
Cửa gió bằng cây có nhánh cành
Đề khép sơ sơ và cũng đề
Mở mời anh chị bước vào nhanh

Hôm nay tôi kiếm củi trong rừng.
Lạc mất đường về chốt bỗng dừng
Sực nhớ rằng đây rừng rú thẳm
Là quê thân thiết biết bao chùng.

Bờ Trần Gian

Đường cong có cỏ mọc ven bờ
Đứng trong vườn lá chuối tơ
Chó sủa sớm chiều đi qua ngõ
Gà con mất mẹ chạy băng quơ

Cá ở ngoài khe có ít nhiều
Cồn lau cỏ lách có hoang liêu
Em về có hỏi răng ri rứa
Nhắm mắt đưa chân có bận liêu.

Người Xuống

Người xuống theo giòng trôi nước lũ
Màu sim màu móc núi sương mây
Suối đá gập ghềnh hôm sớm tụ
Khói mù mịt thổi xuống đồi cây

Người xuống theo thu thổi gió trời
Hàng hàng mưa chày tuyết đông rơi
Một đời lặn đạn đo rồi đếm
Gối mỗi người đi đứng lại ngồi.

Bờ Mây

Bờ mây trắng dựng cuối trời bóng dáng
Của ban sơ hoài vọng giữa nhân gian
Lòng vụn vặt mơ màng chiều qua sáng
Em về nhanh cho mây trắng buông màn

Nhịp chân bước bên vườn hoa éo lá
Hồng hé môi là nụ của xuân xanh
Hồn ngơ ngác thương ngửa trong tác dạ
Em đi đâu? ta đứng đợi không đành

Còn hay mất? ngày sau ta sẽ lại
Em sẽ về giữa mùa nước phơi trắng
Oanh yén múa cho trời xuân xanh mãi
Và yêu thương lên tiếng bảo nhau rằng.
(Bến đò Mỹ Thuận 1958)

Bờ Nước Cũ

Nhìn em nhé bên bờ kia gió thổi
Lá xanh vườn theo cỏ mượt ngân nga
Tơ vi vút một đời thương nhớ tuổi
Của trắng rằm xuống dọ dẫm bên hoa

Khung cảnh ấy nằm sâu trong đáy mắt
Có lệ buồn khóc với lệ hoà vui
Đề trần ngập hương mùa lên ngan ngát
Rồi tan đi trong hố thăm chôn vùi

Ta sẽ đến đứng bên bờ nước cũ
Ngó bên kia vườn biếc lá hoa lừng
Ô vụn vặt vẫn chờ nguồn nước lũ
Tự ngàn năm tuôn dạo tự khe rùng

Ta sẽ đến đứng bên bờ nước cũ
Mộng xanh ngân giậy nổi mộng em xưa
Ngó non nước giữa sớm chiều tư lự

Đón mơ màng về thổi gió lưa thưa.
(Bến đò Ngàn Xuân cũ)

Không Bờ

Du dương bờ cõi một miền
Tứ chi mình mẩy cỏ triền miên phơi
Thiên thu lời tạ bên lời
Hư vô hữu thể bên đời ngủ yên
Trang hồng hạnh gió đưa nghiêng
Tàn canh về bóng sơn tuyền đã sai
Xuân xanh xô công chạy dài
Bỏ sương tuyết phủ phượng đài phía sau
Giã từ bên trước bờ sau
Cánh chuồn chuồn mỏng trúc lau hao gầy
Cõi nguồn trường mộng thơ ngây
Trời kim nguyệt đã xưa đầy hai vai
đắn đo tơ tóc trong ngoài
Liều hoa tổ vọng mỏng dày mấy phân
Chờ che dấu cỏ Yên Tần
Suối em khe chị chớm gần đã xa
Đạp Thanh hội cũ hào hoa
Giác vàng buổi Tảo Mộ đà cáo chung
Phiêu Sương xuy ảnh phiêu bông
Sầu mong thủy dựng điệp trùng trắng mây.

Em Quên

Đường sỏi bước đi trắng rừng đêm rụng liên
miên bữa em về bữa em đi. Trời xanh không
nói rằng em sẽ ở cuối chân mây chân trời chân
đất chân cát chân anh. Em sẽ. Một ngày kia
nhìn ra và ngó thấy rằng hai tay người có thể
nắm cầm và giữ lại bên môi (và răng). Nói giúp
với lời rằng hôm ấy sẽ. Giọng người thay đổi ở
gốc cây con dễ than đen

Nói giúp với giọng rằng tiếng ấy sẽ. Như ngày
xưa đã đổi và thay, vì trong vĩnh viễn không có
thiên thu. Vì hôm nay có gió thổi mây mù. khếp
hai tay vào nhau nắm ngón nhé. Bữa em về
thiều quang con én đợi, em nhớ nhé em quên.

Chiều

Em ngó buổi chiều buồn có phải
Buồn cũng như buồn những buổi chiều xưa
Trông con mắt đã mỏi mòn có phải
Sắc của trời hương của đất lúa thừa

Những nhịp bước bên đường còn dội mãi
Vang về đâu không vọng lại hồi âm
Của réo rắt riêng một lần mãi mãi
Gió phương trời ù mộng giữa hoa tâm

Em hỏi mãi tuy biết lời đáp lại
Chẳng bao giờ thoả đáng giữa đời cam
Em ngó mãi những chiều về trở lại
Mang những gì về trong cõi trăm năm.

Hang Rừng

Mù sa thấp rừng nai xưa lở hện
Xuống thôn làng ngó lá rụng ven khe
Mùa tháng chạp chim trời xa lở hện
Với sông thu từ một buổi bay về

Làn sóng đục lần kia nghe gió lạ
Lạnh vô cùng thổi lại tự phương tây
Đêm khuya khoắt ai một mình em ạ
Đứng trên bờ nghe rã mộng trong ta

Lời ước nguyện tuổi thơ cùng một lúc
Với mây xanh với gió biếc trời tròn
Với sông trắng chảy quanh qua mấy khúc
Để bên giòng giờ tác dạ chon von

Trời bản loạn bóng đèn xa đi khuất
Lá âm u đường lấp ở sau lưng
Nguồn thác đổ bên bụi mờ lây lất
Xuống thiên thu sầu hận khóc hang rừng.

Vì Bữa Đó

(Cảm đề Tess of the Durbevilles)

Vì bữa đó cửa buồng em khép kín

Nên bốn bề tiếng động đã xâm lăng
Và tràn ngập vào sâu trong cung điện
Đáy linh hồn em vụn vỡ bao phen

Vi bữa đó nhìn nhau hai con mắt
Giữa bốn bề bóng tối lạnh tro phai
Nên em muốn bàn tay ta siết chặt
Ngón vô ngần đau khổ ở trong tay

Và vuốt ngực nghe chứng như lá phổi
Đã điêu tàn trong lệ đậm liên miên
Dòng ngơ ngác tự bao giờ đã lỗi
Trong chờ mong tiếng vọng ở xa miền

Còn lại đó chút gì em có biết
Có hiểu rồi và đã có nghe ta
Nói lơ láo một lời khi úp mặt
Ngón vô ngần đau khổ lúc buông ra.

Võ Vè

Ta đứng lại bên này chờ đợi
Ồ phải không ? Em đó phải không
Ta đếm lại từng ngón lầy bầy
Đời chúng ta là mây trắng tròn

Ngày vui ngắn? lòng ta vui mấy bận
Nhảy vui đi ? mấy bận giữa lòng ta
Đổ lầy lất mưa về xuân lấm tẩm
Ồ thiếu quang tan biến vội sao mà

Em có khóc ? ta xin em đừng khóc
Em nhìn ta ? lệ chảy có vui gì
Trang phượng mở giữa nguồn em hãy đọc
Nước xuôi giống ngàn thu hận tan đi.

Phương Hà

Vùng trắng lại đi vào trong khe cửa
Phát phơ theo màu lãng đặng sương bay
Sầu kỷ niệm sắp tràn như lệ ứa
Ngó rung rinh vườn loang lổ bên ngoài

Mắt xin khép vì nghe buồn bước tới

Từ bốn bên gió đẩy lại hoang liêu
Lòng man dại như mù xa vời vợi
Gánh lên vai buồng phổi lạnh bên chiều

Cười nức nở nghe đời toan ngã gục
Ngày xuân xanh sơ ngộ để thiên thâu
Còn ngơ ngác hương mùa lên mây lúc
Ngạt linh hồn em lịm giữa chiêm bao

Trời tuổi trẻ bụi nào về vẫy hãm
Giữa mịt mờ trăng nước lạnh liên miên
Hoài vọng uổng bên nỗi đời thâm
Hồn núi sông anh lạc xứ xa miền

Vùng trăng lại đi vào trong khe cửa
Hà ở đâu đôi bạn ấy ở đâu rồi
Tơ tằm nhạt ân tình như nhụy úa
Rớt miền man ai nhạt giúp cho người.
(Vinh Trinh-Trung Phước, 1948-1952)

Giòng Sông

Chiều bên lá lung lay vàng cửa khép
Bóng trời sa trùm phủ tiếng em cười
Vườn cỏ lạnh hoa buồn không nói xiết
Bước chân dừng nghe rã lệ hai nơi

Lời hẹn ước em nghiêng đầu tóc xoã
Để than van sàu thiên cổ theo nhau
Hồn tuổi trẻ bay trở về giữa dạ
Nhờ dung nhan em bắt tuyệt xuân đầu

Trời thưở đó ngàn nào em khổ sở
Khóc khi nhìn gió thổi nước sương buông
Tìm xa vắng bên kia bờ đò vỡ
Giòng sông em đâu có biết ngọn nguồn.

Tiếng Vọng

Em về ở lại đây thôi
Nghe mùa nước lũ ngòi trôi phẳng đồng
Một trăm cây lá bên rừng
Gửi trong tiếng vọng xa chừng ngàn năm
Mười con xóm nhỏ bên này

Nhắc nhau nhớ lại cái ngày bên kia.

Kể Chuyện

Kể lại chuyện rằng năm đã cũ
Đã bao giờ một bận muôn năm
Em nhớ chuyện rằng xưa lỡ dở
Điều đứt dây trẻ cũng cầm bằng.

Kể lại chuyện rằng dù sao nữa
Nguồn xưa sóng lạc nước tiêu dao
Mắt khép mi sâu không lệ nữa
Nhìn nhau bận đó cúi xin chào.

Bốn vó lên đèo chuông ải vang
Trùng quan một bận gió lên ngàn
Tiền trình cỏ lạ xông ngây ngất
Con mắt khô rồi ngó ngựa ngang.

Xuân Thu Trang Phượng

*Trời cao nguyên lụt tràn đê
Nguồn trôi nước lũ xuống đê cát xanh*
B.G.

Mùa Xuân hẹn Thu về em trở lại
Ta nhìn nhau trong bóng nước mơ màng
Nước chảy mãi bởi vì xuân trở lại
Vội giòng trong em hạn ở bên đường.

Em sẽ khóc khi nhìn trong khóe mắt
Thấy một mình người đi lại lang thang
Còn ghi giữ ân tình trong cỏ nhạt
Múa vi vu vì hẹn với chuông ngàn.

Ta sẽ đợi nghe đời em kể lại
Thuở xưa kia ... bờ nước ấy xưa kia
Ta sẽ đợi nghe đời em nói mãi
Bên đời ai vẫn đợi đã chia lìa.

Mùa xuân hẹn thu về em trở lại
Bên đời đi còn giữ mãi hay không
Giòng bất tuyệt xanh ngàn xuân thơ dại
Sầu hoang vu vĩnh hạ vọng non hồng.

Phương Tây

Rút ngắn con gió chạy qua
Mùa băng giá thổi tê nhòa Tây phương
Bước đi là mây dậm đường
Sầu nghe xuân động trong vườn lá xanh
Nụ cười môi tắt đi nhanh
Màu se sắt dựng âm thanh điệu tàn
Bờ dương xế lục trắng tan
Bên thành đất quạnh thu dần trắng vôi
Ngày đi đổ bóng sau người
Mộng hồ biết có buồn vui em về.

Xuân Xanh

*Én đầu xuân tuyết đầu đông
Rừng cô tịch ngóng nội đồng trở hoa*
B.G.

Em hé cánh cây xanh ngó lại cười nhau rộng mở
Hâm rãnh. Thu qua em khóc bốn mùa sương ướt
tóc buồn bàn chân định bước về phía núi xa
xanh sớm tím chiều hoang gió đại thu rừng thu
rừng em ngó mắt nghe tai nắm cầm năm ngón
nhỏ nghe bốn phía lạnh nằm trong trái tim.
Máu xương lỗ đổ biết màn rãnh đợi bóng sáng hôm
sau tuyết trắng như sầu băng thương nhớ

Em hé cánh cây xanh cánh cửa bước vào trong
cõi ấy bờ xa gió rộng chạy dài. Em khóc cho
người nghe thôn thức sau khi cười cho thật
sung sướng người nghe. Miệng em và. Trái anh
đào lay lắt suối trong soi suốt một sớm mai tiên
nữ đi về gót vang lộng lộng em ồ em! ta định nói
hai tay năm ngón một lời man dại yêu thương

Kết vòng múa quanh vùng thu vời cảnh rơi loã
xõa ngang đầu vai em mở ngực đợi chờ đã đến
phút rồi giây giờ xem vĩnh viễn xanh như trời
như đất đỏ cây xanh

Em hé cánh cong xuống nghe bàn tay động võ
Sương băng nói nhỏ nghe chùng như hơi thở

môi cười kia răng mở sẽ mai sau cùng chúng
bạn thừa răng.

Trở Lại

Đường về đó dựng mùa xuân bên lá
Buổi mai nào từ ly biệt bẻ bai
Từ thu nội hoang mang về giữa dạ
Ngõ ngày đi bên rớt nhụy xiêu dài

Màu lỡ dở bước buồn không nổi gót
Đêm võ vàng không gói mộng song song
Từ liên lụy một vong vây khép hột
Lối đi về trùng ngộ có ai mong

Em nhìn nhé giờ đây ta trở lại
Nghe giậy hồng một mùa cũ hồi sinh
Đôi bên núi đồng gò bên cát bãi
Có động mình nghe chuyển mạch rung rinh

Ta mở mắt mở hai mi và mở
Một chân trời trùng điệp ở bên trong
Nguồn thao thức tự bao giờ gây đổ
Đã chơi voi hòa mộng múa trăm vòng

Chiều đứng sững sắc hương chiều bở ngỡ
Hàng thông im khe núi lặng bên ngàn
Mây hồng lục ráng hoàng hôn đã trở
Màu thắm xanh cho diễm ảo trắng vàng.

Thiếu Phụ Trở Về

Non hồng chiều vọng chân mây
Sương chùng lẳng đặng rơi đầy tuôn thơ
Lá cồn thu lạc bao giờ
Hồn trong sóng phượng chia bờ trường giang
Khuya thôi về lạnh phố phường
Ôi buồn khổ lại như càng theo nhau
Một bờ dương xếp bên sau
Nước cần cỗi đục nghe đau lá vườn
Em về nghe động trong xương
Hồn xưa con để lên đường viễn du
Bỏ thương lại ở sau mù
Cây mùa đắng trái bù dù tim xanh

Nửa đời bê bối thân anh
Một miền đi khuất trong thanh âm nào.

Màu Trời Đỏ

Màu trời đỏ bữa nay về trở lại
Một mùa xưa người nhớ chứ năm kia
Ngày chạm mắt dưới mùa xuân man dại
Dịp trùng lai em hẹn với tan lia

Đường có cỏ có bờ lau rộng cỏ
Lá cây bay và em có đi qua
Bàn chân bước lệ buồn em cỏ nhỏ
Xuống điêu tàn em khóc mộng tiêu ma

Nguồn thao thức ta về từ một buổi
Trời bay mây bốn hướng gió xa mong
Tùng cánh én mang trùng dương về nội
Đâu rồi em? sóng đục đã theo giòng

Em cho phép ta ngồi đây hỏi lại
Và gọi về trăng mùa cũ lang thang
Màu trời đỏ để ngàn sương hót hải
Xuống li ti là dựng vội con đường.

Một Buổi Trưa

Một buổi trưa đi về trong ngõ nọ
Nắng lên trời đổ xuống lá trên cây
Màu tóc gội con mắt mờ em có
Nhớ vô cùng bữa nọ đến hôm nay

Về cổ lục cũ rồi câu chuyện cũ
Và cáo thơm không mới nữa bên đèn
Và sương sớm hay chiều buông liễu rủ
Biết thế nào mà nói lạ hay quen

Bữa hôm nay lại nhìn ra xanh lá
Xanh trời xanh mây tụ ở chân trời
Chợt nhớ lại buổi trưa về em ạ
Giấc mơ màng bóng nọ ở bên tôi.

Một Buổi Trưa

Một buổi trưa nắng vàng in trên tóc
Mây trên trời xuống phủ ở trên vai
Màu phương thảo pha mờ trên nét ngọc
Bước ngại ngừng nẻo mộng mấy lần sai.

Em có định sẽ cùng ai kể lễ
Một nỗi đời hư huyền giữa chiêm bao
Vùng hiu hắt nguyệt hờn mây nhỏ lệ
Một mùi hương nồng tụ ở nơi nào

Câu chuyện ấy một lần em đã rõ
Để bây giờ không thể lại phanh phoi
Đường đi xuống khung trời sương lỏ đổ
Hờn dung nhan em có sợ bên người?

Con mắt ấy vì sao em khép lại
Làn mi kia em thử ghé lên nhìn
Vòng tay đẹp như cành xuân thơ dại
Ngón la đà sao chẳng chịu đưa tin

Một buổi trưa nắng vàng in trên tóc
Lùa chân mây về ở dưới chân trời
Bước vội vã một lần nghe gót ngọc
Giẫm trang đời lá rụng úa thu phai.

Chiêm Bao

Tặng Lyn-Rô

Các em đến trong vòng quanh mi mắt
Các em cười vâng ảo mộng trắng khuya
Màu xuân trắng mơ màng pha in mặt
Khắp môi hường nhắc lại chuyện hôm kia

Vườn cây lá một lần về đây ở
Một vài ngày xao xác hẹn bên nhau
Trùng quan lạnh mấy lần ai đã sợ
Em nghe không? lời nức nở nguyện cầu

Câu chuyện kể một lần trong tiếng hát
Bên đò xưa mây nước rộng xanh trời
Ngàn sao biếc một lần theo sương bạc
Xuống bên rừng tùng tuý điệp chen phoi

Màu tô tinh sáng bùng tở phương cảo
Tùng đã sai bóng nguyệt lạc tin hoa
Giờ bất tuyết giậy ngân trong thủy thảo
Dùng âm thanh ngoài côi sóng thu loa

Thành đất quạnh vàng rêu ma thẫm liễu
Nẻo Thương Lương làn sáo động đêm ngà
Vùng phơ phát loà xoà em có chịu
Giục Đào Nguyên anh ngó hãm Liêm Hà

Sầu thiên cổ chợt về trên nước dạo
Gió biên đình chợt ậy ục đầu hoa
Ồ ly biệt toi bời bờ lão đảo
Em ra đi đời bung một khóc oà.

Nguyễn Huệ

Rừng cô tịch ngóng nội đồng trở hoa...

Người đi vòng chuyển đó
Núi rừng cây lá vang
Ánh trời trưa rực đỏ
Ráng chiều thắm pha vàng

Mùi vạn quân theo gót
Tha thiết một niềm tin
Mây trời cao chót vót
Giòng nước suối động mình

Bàn chân người đặt xuống
Bàn chân người bước lên
Miệng cười trong ý chuộng
Lời sông núi van xin

Người qua sông Giản Thủy
Người tới huyện Phú Xuyên
Hà Hồi chiêm trống giậy
Ngọc Hồi rợp bóng tinh

Người trở về từ đó
Với nàng công chúa kia
Đầu mùa trăng rạng tỏ
Hoa bướm vội tan lìa

Đời sau thương tiếc mãi
Tự hỏi vì cơ chi ?
Gián thân nào ám hại
Hoặc có thể chỉ vì

Ngày băng rừng heo hút
Muối rừng cắn thịt da
Sốt rét rừng thiêu đốt
Nên người vội băng hà ?

Người không thể nấn ná
Ở thêm một thời gian ?
Sáu quân nhìn chưa thỏa dạ
Sông núi phụ muôn vàn

Thôi xin người đừng nức nở
Nếu sau này đường dang dở
Những ai về
Ôm mãi mộng người đi.

Anh Đi Về Giữa

Anh đi về giữa nước non này
Nhìn ngó những gì giữa lá cây
Có bóng chập chờn đôi cánh thoáng
Có hình nguyên vẹn một bàn tay

Làn môi anh có nở nụ cười?
Đôi mắt anh còn dõi đâu nơi
Những bận tôi nhìn anh cúi xuống
Những lần tôi ngó anh ngược lên

Bồn bề trời đất có mây bay
Chim chóc có về giữa lá cây
Những đoá hồng đầu xuân có thắm
Lòng son với mộng có hai tay

Anh đi về giữa nước non này
Ngóng đợi mấy lần có môi mi
Nếu nước chảy xuôi, giòng có khóc
Hoa tàn cánh rụng có buồn trôi

Ai người đâu nữa để sẻ chia
Trời đất hoang mang buổi mộng lìa
Anh ngó anh nhìn anh cúi xuống

Ngước đầu anh hỏi có trăng khuya

Tim trong đau đớn có hân hoan?
Lạnh giá hay không giấc mộng vàng
Cô độc là ? có nên nói
Vui là vui gương với "tri âm"?

Thời gian xê xích có bao nhiêu
Những mộng nguồn bay giữa gió nhiều
Có gặp chân trời sương gọi bóng
Ngút ngàn có một cánh chim theo

Anh đi về ở giữa người anh
Trời đất du dương sẽ giữ dành
Con mộng xuân hồn thu ý tỏa
Cho lòng ngưng tụ khối băng tâm

Hận

Nhớ Tố Như

Những giọng thơ nổi giọng đi rất xiết
Đã trở về mây bận với trang buồn
Người ngồi đây ngó mây trôi biển biệt
Lơ thơ bay loáng thoáng cánh chuồn chuồn

Trời đất lạnh và lòng anh không thỏa
Gửi hồn đi phương hướng hút heo ngàn
Hồn ngơ ngác loay hoay về hỏi dạ
Có bao giờ dạ thỏa giữa không gian

Tờ giấy mỏng mấy lần không chịu nổi
Những hình ma quái ác anh vẽ lên
Sương với bóng bay về trên cỏ nội
Bủa mịt mờ ảo mộng lạnh bốn bên

Lệ đã chảy ròng ròng rớt xuống
Vội xuân về oanh yên rộn bên tai
Em quốc sắc em thiên hương đã uống
Làm sao khuấy khóa hận của thiên tài.

Đi Tìm

Ngậm ngùi gió nội lang thang

Theo nồng hơi thở miêng vàng chưa quen
Trời xuân xanh xuống hẹn rằng
Sớm sương đổi lục chiều trăng thay hồng
Ngỡ về em có nhớ không
Bóng vang đầu nước hình lòng cuối hoa
Từ ngao ngán hạc bay xa
Lá ngang ngựa rưng cây già cõi thu
Chợt dừng cõi bắc phiêu du
Niềm ly biệt hận dặm cù đá se
Chợt giòng hoài cảm ven khe
Từ trong hang thẳm giầy dè đầu non
Mùa mây trên thảng năm còn
Ngày vui thứ nhất trái tròn sơ nguyên
Dâu Tần ngã nhánh nghiêng nghiêng
Ôi người cố quận nhìn em phương nào.

Hoàng Hậu

Ngập ngừng trong bóng nhật thừa
Ảnh hình Hoàng Hậu năm xưa lại về
Thùy dương xanh mái tơ thè
Quanh Trường Thành dựng ngọc kê trắng vai
Ngàn thu xuống lá thu bay
Buồn tiêu tao để bên ngày tháng đi
Tràng giang sóng cái li ti
Xô dòn tiết điệu lên vì hoa dung
Vì em phiền mộng sương ngàn
Cỏ Yên tơ bích đầu Tần gục cong
Sâu kim hải sóng phiêu bông
Giòng thơ gầy lệ em rờn rờn tuôn
Dập dìu bên liễu chùng buông
Tình chưa thoảng chợt tiếng buồn lại dâng.

Nausicaa

-Bon voyage. notre hôte Lau pays de tsn, quand tu seras rentré,
garde mon souvenir...

Odysée

Ngày về sum họp quê khơi
Xin chàng hãy nhớ ai người buổi kia
Tương giao để hận chia lìa
Bờ xanh gió thổi đầm ùa lệ em

Biển xô về bến cát mờ

Nửa đời trôi giạt em chờ đón tôi
Bình minh thơ dại hai môi
Lời chưa nói cũng như lời đã trao
Còn lưa hơi thở miệng đào
Đêm qua kì mộng giọng nào đã nghe
Ngày sau chuyện cũ bên hè
Tiếng than đầu lá dội về trong sương
Tàn canh với hận sa trường
Những người đã khuất trên đường viễn chinh
Triền miên hải đảo một mình
Chiều xanh lớp lớp sóng bồng bênh mây
Mùa xuân hiện giữa ngàn mai
Nguyên hình Nữ Chúa trên ngày phủ du

Judith

Trở lại giữa bàn chân phong cảnh
Mắt nhìn trời môi thờ thẫn thương lắng
Đem nhan sắc nín một lần máu hận
Đề từ đây lòng mộng chết bên đèn

Đôi đi xuống núi ngàn về xóm biếc
Tơ vi vu lá nức nở kêu thầm
Ôi dĩ vãng từ đây xin vĩnh biệt
Một lần thôi và đã lỗi muôn vàn

Hoàng hôn tới dịu dàng mi sẽ khép
Với hương vàng sẽ lịm với phím loan
Lòng sẽ hỏi lại đời xuân chẳng đẹp
Thieu quang đâu cho én liệng theo làn.

Chỗ Này

Người đứng đó ngày về tôi có thấy
Hai bàn chân trên cỏ lá ngàn xuân
Phong cảnh đã bốn bề cùng tôi nói
Linh hồn người là thiếu nữ thanh tân

Rồi tôi lớn đi vào đời chân bước
Cỏ mùa xuân bị giẫm nát không hay
Chợt có lúc hai chân dung một lượt
Người đi đâu? Xưa chính đã chỗ này

Người không ở vì chờ mong đã mới

Người đã đi cùng tuổi trẻ tôi đi
Chợt có lúc trên đường tôi đứng lại
Ngó ngu ngơ... xưa chính đã chỗ này

Người Xưa

Người đi lại bước vào em nhẩn nhủ
Sâu vây quanh bờ cõi rụng chiêm bao
Mắt đã khép lúc thu mờ đã cũ
Xa mấy lần còn lá động môi trao

Đầu mũi dựng một triều sông dạo sóng
Gọi miên man trời thiên cổ mong manh
Mắt đã khép để mi mờ còn vọng
Tiếng linh hồn trong cảm thạch long lanh

Người đã định một lần thôi để hồng
Đường vu vơ về chốn cũ trăm năm
Miền cát lạnh chân lạc đà bé bỏng
Bóng hình em tôi tả dưới trăng rằm.

Người Điên

Người yêu mù của tôi
Người yêu câm của tôi
Một đời chàng không nói
Một đời chàng khô môi

Chàng nghe thấy ở đâu
Nơi nào chàng bắt gặp
Bên bờ cỏ bụi dâu
Một mùa xuân hấp tấp

Từ khô se còn nội
Xuống ruộng trở đòng đòng
Lúa mùa lên phơi phơi
Bờ nước đục cong cong

Vì sao chàng nhắm mắt
Đi kiếm mãi một mình
Để trời mưa lên mặt
Một cơn lá phiêu linh.

Ngoài Trung

Tặng anh Bùi Thanh

Về thung lũng ngó cảnh hoang
Chiều ru bóng lãng đặng vàng gió bay
Bình nguyên tự bữa xa ngày
Đường ngang lối dọc đến rày chữa nguôi
Mùa trăng sương cỏ bên người
Nguyên sơ đầu mộng môi cười trong bông
Chợt quên đời đồ giọng hồng
Màu pha nước giếng xuống giòng xuân trôi
Ngàn năm ám chướng đi rồi
Rừng biêng biếc giữ mây trời phiêu du
(Sài Gòn 1952 - 1962)

Chào Thu Lục Tỉnh

Trời thu dựng mây thu trời gió thổi
Trời thu vàng em đứng đó nghe không
Con én liệng mùa xưa xuân nghẽn lối
Tâm tình em bồi rối lệ lên hồng

Thu đô thị đã mây lờ lờ phình
Em cùng ta về Lục Tỉnh nghe không
Để nhớ lại lần xưa em đã định
Cùng ta đi ngó cỏ nội hoa hồng

Đây Mỹ Tho Cần Thơ Châu Đốc
Long xuyên ơi và Sa Đéc em ơi
Trời kỷ niệm đi về trong đáy mắt
Thổi dư vang từ dĩ vãng xa vời

Thổi trắng núi từ Trường Sơn heo hút
Đèo Hải Vân con nai lạc trong sương
Con nai ấy xưa là "nai cao gót"
Em nhớ không trời đất vẫn như dường....

Ta dựng lại trời xuân trong chóc lát
Vội thu mây mù sao xuyên nước xanh
Vội ký ức của một thời ngan ngát
Em nhớ không em quên vội sao đành

Chào Lục Tỉnh thu về xuân nức nở
Ở trong cây trong lá ở bên sông

Giòng nước chậm chần chờ con sóng chờ
Còn không em? kỷ niệm ở bên lòng.

Miền Nam

Ta đi tìm bóng mơ hồ
Phố khuya Nam Việt bên bờ Cửu Long
Mùa thơ trắng mộng thu phong
Về phơi trái ngọt nguồn trong trăng mờ
Miệt mài Mỹ Tho Cần Thơ
Cồn sương Rạch Giá đợi giờ nguyên tiêu
Mõm Cà Mau ruộng Bạc Liêu
Sóng trùng khơi vọng hoang liêu lên trời
Ngâm ngùi đàn lệ buông rơi
Xô màu kỷ niệm lại đời lang thang
Đường xe nô nức một giờ
Bỏ quên phố thị trên bờ Tiền Giang
Hàng cây cỏ lá thôn làng
Duỗi song song với con đàng ven sông
Long Xuyên sóng nước xô hồng
Bình nguyên Lục Tỉnh như lòng nhớ nhung
Mấy trăm cây số hẹn cùng
Tuổi thơ ngây mộng mộng lung bao giờ
Thanh bình chợt tỉnh giấc mơ
Hà Tiên Châu Đốc bây giờ lụi trôi.
(Nam Việt mùa thu đông 1961)

Bên Miền

Góp ánh sáng tôi tả vào ở trong lửa ra hai mắt
Cửa mơ màng khép mở bến chiều bước lạt nghe
vọng một linh hồn từ buổi ngó trăng lu. Một bận
nhìn nhau một lần. Em ... Một trăm lần từ khước
để đi vào. Ngó lạt đàng sau xin vườn xanh ở lại
giờ chào vội vã nguyệt rằm bỏ quên lệ mờ tư lự.
Linh hồn về sa mạc lưa thưa cánh cò bay ngàn năm trên cát

Vẽ xuống đường đi vẽ vào lối bước. Nẻo nào
ngang dọc những bóng người ngày trước khóc
than. Chào nhau thôi xin đừng nức nở giờ tranh
đấu đá vàng rơi rụng nhìn trăng nhớ lại nắm và
cầm phương cáo rất xanh. Bên đèn bên sương
mây mù sa một cõi bờ máu Lục Tỉnh phân vân.
Buồn về Trấn Ninh nhớ nhung về Đà Lạt ở lại bên

này mãi mãi gửi linh hồn về mịt mù xa lạ xứ bên kia.

Anh Về Bình Dương

Anh về đất rộng Bình Dương
Trái cây và lá con đường cỏ xanh
Môi người nắng ngọt vẫy quanh
Nụ cười Nam Việt yên lành bấy nay
Em về đây mộng lên vai
Chào xuân ngả nón bụi ngày gió ru
Mừng vui con mắt ngây thơ
Mây nghiêng như lệ pha mờ chiêm bao
Yêu nhau cảm động đường nào
Anh về đất rộng cúi chào Bình Dương.

Ruộng Bình Dương

Em về đất rộng Bình Dương
Phổ mai là gió môi hương se đầu
Tóc xanh bũa lệch mái đầu
Mây xanh như lệ pha sâu ruộng xuân

Dấu sương chìm cỏ Yên Tân
Dấu chim về có đậu gần gụi không
Kết chùm nhánh trắng ra bông
Vành cong môi hẹn vun trồng về đâu.

(Bình Dương – xuân 62)

Xuân Bình Dương

Xin lời mở rộng con mương
Xin chiều bến đỗ Bình Dương bây giờ
Những bàn chân bước đơn sơ
Những bàn tay những mùa thu trong mình
Xin lời nói hãy nín thinh
Xin hàng phượng đỏ bên đình ngơ cho
Bến sông ghe đỗ bây giờ
Ngàn năm thôn nữ lên bờ ướt chân
Xin người em hãy lại gần
Nhắm hai mắt mở muôn phần hai con
Ngó sương mây lục trời tròn
Ngó sương muối nhuộm tóc còn xanh vai

Bàn chân đen ngón không dài
Bàn tay đen ngón nắm hoài không nguôi
Bây giờ xin hãy nhìn tôi
Người em ấy nhận ra người anh chưa.

Giã Từ Đà Lạt

Nói nữa sao em, với lời lỡ dở
Đường lay lắt chiều bay sương lộ đỏ
Đứng bên trời em ở lại hôm qua

Ngàn thông ơi ở đó đón bóng tà
Và giữ lại chuyện đời ta đi mất
Bước khúc khuỷu truông ngàn khe khóc lóc
Dặm mơ màng tắm tấp máy mù khơi

Lùi bay đi để ở lại bên người
Tơ vắn vít gió mùa mời mọc én
Tay lấy bẫy núp gì xuân bay biển
Ô thiều quang! làn nước cũ trôi mau

Em đi lên với bắt mấy hương màu
Miền đất Thượng có mây bờ hoa mọc
Xa biệt lắm mưa nguồn trên mái tóc
Đà mấy lần thổi lạc lệ lưa thưa

Buổi sớm hôm buồn tinh tú ai ngừa
Bàn chân bước với tay buông kẻ lẻ

Trời với đất để lòng em lạnh thế
Hoa hương ơi còn diễm lệ bao giờ
Những ân tình đầu liễu rũ lơ thơ
Còn hay mất trong trăng mờ khuya khoắt

Người xuống núi mang về đâu có chắc
Những dịp về còn nữa ở mai sau ?

Dặm hồng vàng ai đứng lại nhìn nhau.
(Thu 1959)

Thư Em Sài Gòn

Phố hôm nay phủ xiêm người
Em về đây đủ môi cười bên răng

Ngày vui xê xích hai hàng
Tháng so le đếm bờ ngăn bên rào
Thưa em từ bữa xa nào
Nhìn nhau mộng đã bước vào trong mơ
Bụi bay lá lảng mây mờ
Yêu nhau là hẹn sai giờ ngộ nhau
Đôi xa sương xuống pha màu
Có chờ đợi bóng em giàu dung nhan
Con nai bốn vú băng ngàn
Gặp em thì cũng chạy quàng quanh em
Ta về mở mắt nhìn xem
Trăng mờ em vẫn là em Thu đầu.

Tuổi Trẻ

Chạy đi em! qua vườn thăm theo ngày
Cũng vì phút giây này vui mở lối
Em ngộ nhé cành xanh cây giục lã
Hoa nghiêng đầu riu rít cạnh chim kêu

Chạy đi em! qua vườn thăm một chiều
Gót nhỏ nhỏ bước liền bên gốc rễ
Và chạm mạnh đầu ngón chân ghê thê
Vào ở trong cành củi mục kiến bò

Chạy đi em! và bắt vội giùm cho
Ta em nhé ta chờ tay em bắt
Giùm chút nắng chiều ngọn cây lay lắt
Nắm và cầm đưa lại giúp cho ta

Nắm ngón tay loã xoã móng xanh ngà
Tơ vàng óng là đã đưa đầy nhẹ
Nắng hây hây là hồng lên.he hé
Chảy vi vu là giọt nhẹ xuống vai

Cầm tay em ta nắm lại một ngày.
Màu và sắc hương mờ phai một thuở
Còn đọng giữa một tấm lòng thương nhớ
Kỷ niệm ngâm giá cúc với nồng sen

Chạy đi em! lên tiếng gáp gọi gọi rằng
Và với bắt khi tầm tay vừa tới
Và giam giữ giữa hồn em xanh với
Mộng xanh đời xanh lá với xanh cây
Ồ gót chân! anh đứng ngộ như ngây

Lá Thổi Như Bay

Lá thổi như bay
Bên nguồn thơ đại
Em giữ trang này
Một mai nhìn lại

Kiến bé một con
Bò trên cỏ dại
Cát bên xuân còn
Dấu chân in mãi
Vùng tóc đi tìm
Kiềm làn mi chảy
Nước mắt màu sim
Tiên hồn cà nhảy

Gót chân nhỏ chạy
Đầu non xuống lưng mơ màng
Đó bóng hươu vàng
Một lần ngó thấy.

Mơ Về Phương Ấy

Con khóc bữa nào
Bây giờ nhắc chi nữa
Chuyện ngày trước chiêm bao
Chuyện ngày sau mộng úa

Em chết bên bờ lúa
Em chết dưới triều xanh
Giòng sông kia ấy của
Mộng ước vỡ tan tành

Ở bên đường ngồi lại
Những người đếm tóc nhau
Kỷ niệm về kinh hãi
Màu mắt thuở xa nào

Xin ngó bóng mây trời
Xin nhìn con cá nhảy
Xin thấy ở khắp nơi
Miệng cười thơ đại ấy

Con gái khóc bữa nào
Bây giờ xin nhắc lại
Xin dựng một hàng rào
Để mở về phương ấy.

Hư Vô Và Vĩnh Viễn

Cũng vô lý như lần kia dưới lá
Con chim bay bỏ lại nhánh khô cành
Đời đã mất tự bao giờ giữa dạ
Khi lỡ nhìn viễn tượng lúc đầu xanh

Buổi trưa đi vào giữa lòng lá nhỏ
Tiếng kêu kia còn một chút mong manh
Dòng nước nữ như tia hồng đốm đỏ
Lạc trời cao kết tụ bóng không thành

Lá cũng mất như một lần đã lỡ
Trời đã xanh như tuổi ngọc đã xanh
Trời còn đỏ giữa tháng ngày lỡ dở
Hồn Nguyên Tiêu ai kiếm lại cho mình

Đường vất vả vó ngựa chồn lão đảo
Còn sương đi vào sương lạnh miên man
Bờ bến củ ngâm ngùi sông nước dạo
Đêm tàn canh khắc ngợ nguyệt gương ngàn

Một lần đứng lên mấy lần ngồi xuống
Ngón trên tay và tóc xoã trên đầu
Tình đếm lại muôn vàn thôi đã uống
Để bây giờ em có biết nơi đâu

Bờ trùng ngộ một phen này phen nữa
Tờ cỏ thơm như lệ ứa pha hồng
Hồn cỏ hoa Phượng Thành Hy Lạp úa
Nghe một lần vĩnh viễn gặp hư không.

Ly Tao

Giờ ngẫu nhĩ như hồng bay em ạ
Và yêu thương như lá ở bên hoa
Và luyện ái như tơ vàng bốn ngã
Bủa vi vu như thoáng mộng la đà.

Em đã lại với đời về nắng ấm
Thấm không gian thương nhớ bóng hình em
Anh đã đợi chờ em từ lâu lắm
Ngày đi không để lại lạnh trắng rằm.

Anh mơ ước với ngàn xuân mở rộng
Quên nỗi niềm sa mạc của yêu thương
Chân cứ bước theo nhịp hồn cử động
Em là em anh đợi khắp nẻo đường.

Em có nụ cười buồn buồn môi mọng
Em có làn mi khép lá cây rung
Em có đôi mắt như sầu xanh soi bóng
Hồ gương ơi! sao sóng lục vô chùng!

Con mắt ấy có gieo buồn rớt lệ
Trên nẻo đường lạnh lẽo lối lang thang
Môi thắm ấy mấy lần thao thức kẻ
Với đèn khuya vò võ mộng khôn hàn.

Trời đất nhớ lần đầu... năm trước...
Đó một lần đôi mắt đã nhìn lên
Và trời hiểu ngay sau đôi mắt ngược
Một lần kia sẽ còn dịp đáp đền.

Em ở lại với đời ta em nhé
Em đừng đi. Cho ta nắm tay em
Ta muốn nói bằng thơ bay nhẹ nhẹ
Vào trong mơ em mộng giấc êm đêm.

Ta sẽ đặt mười ngón tay lên mắt
Để nhìn em qua khe hở du dương
Vòng theo máu hai vòng tay khép chặt
Ồ thưa em ta thấy mộng không thường.

Ly Tao 2

Bàn chân bước nghe một lần sóng dậy
Sắc khuynh thành một thuở động binh đao
Người lên ngựa ngoảnh đầu về có thấy
Bờ xa bay tuyết bạch phủ sương đào.

Vì mong đợi ngày về xuân hồi hải
Ở bên màn thỏ lặn bóng ngàn dâu
Sầu lục thúy sầu thu sen thúy tạ

Mộng hoa đầu trong nước ngập theo nhau

Vì con mắt một lần kia đã ngó
Giữa nhân gian bủa dựng một màu trời
Đài vũ trụ hồn chiêm bao rạng tỏ
Một nụ cười thế giới sẽ chia đôi

Giòng nước bạc giòng sông trôi theo dõi
Cuối chân trời hình bóng một chân mây
Đời xiêu đổ nguồn xưa anh trở lại
Giữa hư vô em giữ nhé chùng này.

Ly Tao 3

Em đi về như mây núi đầu xuân
Gió bay qua nước chảy suối vô cùng
Mừng như thể hôm qua về đồng nội
Buồn bã cũ đã bẽ bàng bước vội
Để bây giờ còn một mối riêng tây
Lời nhân gian không tiếng để phôi bày
Thu trăng mộng như trang mờ cổ lục
Mưa vội vã như bình minh thúc giục
Vào nhớ nhung như vào giữa hội hoa
Lá xanh xao như cành nhánh gặt gù
Và thánh thót đến cây già cổ thụ
Anh lại thấy một trời xưa đã cũ
Đã đi về cùng với gót chân em
Đã đi qua cùng với cánh tay mềm
Anh mở miệng không nói lời nào cả
Vì bất chợt thấy môi cười em ạ
Vì vui mừng xa lạ bỗng quen nhau
Vì vu vơ vui sướng ngó pha màu
Cây im cỏ nước cọt còn đùa cát
Và vụn vặt rủ rê nhau bát ngát
Dàn mệnh mỏng vẫy bùa gió xa bay
Anh đến bên em ghé sát mi mày.

Nhan Sắc Hôm Nay

Anh ngẩng mặt ngó mây trời trên lá
Nắng trên cây và gió rúc trong cành
Thổi xuân đầu vi vút chạy qua nhanh
Và dừng lại lúc em vào ở giữa
Khắp bốn phía lên lời răng ri rứa

Từ hôm qua đợi mãi đến hôm nay
Vi sao em? sao thế? có ngàn này
Mà nán ná đến ngày nay nằng nặc
Em có thấy? cùng nhau em mở mắt
Em mở mi em nhìn nhé bên nhau
Em mở môi cho nụ hé hương màu
Hàm răng hờ hững hôn hồng hoa đỏ
Hàm răng ngọc của ngàn xưa về đó
Hàm răng ngà của vạn đợi về đây
Hàm răng xanh của suối chảy đêm ngày
Hàm răng trắng của sỏi cồn cát bên
Bờ thánh thót động giòng em đi đến
Làn lênh lang lau lách lại luân lưu
Hoa cỏ phanh phoi đón đợi dề cừ
Tung bốn vó nhịp nhàng về nhảy cồm
Cho quay tít sắc bên màu ngả ngớt
Cho quanh co giòng khe nước tăn teo
Cho ngổn ngang gò bên đồng cheo leo
Cho uốn éo đường thu thêm thiên thọ
Không biết nữa trời tròn hay đất méo
Chỉ hôm nay là nhan sắc hôm nay
Ở bên nhau em có đủ mi mày
Môi và mắt mơ màng môi bên miệng
Nồng như lửa lạnh như băng tê điếng
Anh ngó lên trời mây gió rủ nhau bay
Trời bên kia - nhan sắc ở bên này

Không Đè

Vi con mắt cũng buồn như mi mắt
Em đi về như vui gượng trên môi
Lời nói kia là lá rụng sương đời

Vi hơi thở rớt vào trong buổi tối
Gió chiều hôm non nước nhớ xanh trời
Em đi về là tím bạc hai môi

Vi nhan sắc ngày kia em hoảng sợ
Chợt bước vào nhìn thân thể như xương
Em đi về là hé mở môi hương

Và hé mở môi không hương một lúc
Sương gió cũ thiên thu về cúi gục
Cỏ nội đồng là sự tĩnh ra hoa
Em ra đi là bung mặt khóc òa.

(Sài Gòn Nam Việt 1952 - 1962)

Khép Mắt

Ngày mở mắt dòng xanh xuân đỏ lại
Mùa trở bông là chi chút chim kêu
Vườn vẫn đợi tin hoa về tuổi đại
Bóng nguyệt trùm là phủ rộng sân rêu

Ngày mở mắt ngó trời xanh xa thế
Ở đây là màu đất cỏ xuân con
Hè nắng hạ với thu đông buồn thế
Với tình yêu em giữ mát hay còn

Trong khoé mắt em ngậm ngùi ngày đó
Lúc dung nhan về đối diện trăng tà
Màu nước chảy vô ngần khôn giải tỏ
Gió biên thù về bích ngạn chiêu hoa

Giờ khép mắt nhớ một lần ngẫu nhĩ
Nhớ rất nhiều ngày loạn ngửa đêm nghiêng
Cuồng dại nát liễu hồn xuân rủ rỉ
Giờ ra đi em cảm thấy có quyền.

Người Hải Nội

Hôm nay bắt gặp thơ người
Niềm than thở nọ nự cười gương kia
Bóng huyền rũ mộng tàn khuya
Màu lơ tóc bẽ bàng chia bên đèn
Nửa đời ước nguyện hồ quên
Bên nguồn thủy nguyệt sâu nguyên sơ về
Giấc vàng lạc Phó khuyên khuê
Trót vì vô hạn mái thè đôi hương
Nước xanh đỏ lộn tự giòng
Thuyền ngao ngán bến lại bông bành trôi

Thưa em lời lẽ sai rồi
Tuyết tan đầu sóng triều khơi pha mù
Phượng đầu trang hạ xanh xao
Lục hồng bỏ vắng trong màu áo đơn
Cối nguồn lá đỏ đi hoang
Chết trong hồn cỏ hai đường ngược xuôi
Dư âm tiếng cũ ngậm ngùi

Vòng tay khép ngủ nghe trời thu mưa.

Người Hải Ngoại

Mép bờ trái rụng ngồn ngang
Ngàn thương nhớ phủ con đàng đi qua
Trời Tây phương tuyết phai nhòa
Tắm thu bỏ lạnh bên tà áo bay
Lỡ lắm ly biệt là sai
Có bao giờ hẹn ngày mai em về
Mộng chiều bủa tóc vàng hoe
Vào trong nắng rộng tim nghe chân người
Lặng nhìn bóng nhật bay nhanh
Cảnh sung cũ kỹ bên thành lũy xiêu
Con chim từ bỏ nắng chiều
Người đi xiêm mông xuôi triều nước xanh
Mai kia cỏ héo đầu ghèn
Ngó sang trời lạ thấy mình mất thu
Gục đầu xô giấc miên du
Vào hoang vắng khép ngực tù yêu thương
Với vòng tay tuổi uyên ương
Với ghi sâu khổ lên đường phụng khâm
Cảnh Nam rữ phượng sai nhâm
Đoạn đường ai dựng bên tầm xuân phơi
Ngõ về xứ cũ mù khơi
Nghìn năm gương bóng nước trôi mơ màng.
(Sài Gòn - thu 62)

Xuân Thôn Nữ

Gò mô mấp mé bãi cồn
Lá lơ thơ xuống bên tôn sinh bay
Mép rìa vòm cỏ hoa phai
Con chim mùa cũ hẹn ngày giờ sanh

Từ phen mắt lệ ám đàn
Trút hiu hắt đợi lau vàng vỡ mong
Chiêm bao kỳ mộng vô cũng
Đây băng tuyết lại mây vùng lang thang

Hại tay vốc nước suối ngân
Rắc lên cảnh đại giọt ngân như sương

Em người thôn nữ bờ mương

Ngồi nhìn cá nhảy lên vườn như chim
Ta người viễn khách đưa tin
Bỗng chờ đần đứng chột nhìn nhận ra.

Hương Bay Suối Cũ

*Trang hồng kim hải ra hoa
trở bóng mùa phượng cũ đà hồ phai
hương ngân với với hai tay
mộng hôn suối lạnh đến rày lại ngân*

Bàn chân em đẹp hãy dừng đây
Suối chảy bờ quanh mượt cỏ dày
Em có bằng lòng về ở lại
Bên màu cây lá mộng xưa sau

Nhìn về sim chín ở đôi xa
Nhìn xuống còn hoang dải bóng tà
phương của hướng là đâu một thửa
Chân trời dậm đỏ gió rừng xanh

Một lần em lại với ta đây
Những buổi chiều hôm với những ngày
Ước hẹn hững hờ trăng nước rụng
Mấy mùa hương lạnh thổi về tây

Một lần em nhớ nước trôi đi
Cầu đã băng khuâng tiếc những gì
Mây đã băng miền xê xích ruổi
Bên đèo có một cánh chim bay

Ngồi đây một bận với ta thôi
Ủ lại xuân phơi giữa bốn trời
Gió có dặt dìu về thủ thi
Ngàn tùng soi bóng nước vui vui

Ngồi ở giòng đây nước chảy hoài
Ngồi đây ngó lại bóng gương soi
Em buồn? hay nhớ? hay không nhớ
Những gì xưa hẹn với sương mai

Ngàn mây về cuối mãi trời xa
Nước có bằng lòng đứng đợi ta
Gọi mãi triền miên mơ giữa mộng
Dòng xưa có lại với trăng tà?

Đi là đi mãi phải không em
Ước hẹn mai sau có vẹn tuyền?
Nước có ngân lời hoài vọng cũ
Gửi về cây bóng lá sơ nguyên

Thơ còn ở lại dưới chân em?
Cùng với giòng đi có trở về
Đầu ngón tay xanh em có đếm
Mấy lần thu xuống bóng vàng khe

Thơ còn có chảy dưới chân em?
Từng ngón chân em giẫm cỏ mềm
Có gửi ý niềm cùng cỏ mượt
Kiến bò củi mục có nghe chăng

Em ngồi mãi mãi với ta đây
Có sợ hoàng hôn tỏa bóng dày
Em sẽ nép vào thân ta ngủ
Mộng hồn em sẽ tỏa hương bay.

Tặng Bạn

Bước chân giẫm sỏi trên đồi
Những thân đau khổ những đời rã rời

Những niềm vô hạn bỏ quên
Những lời không nói gió lên sai giờ

Bờ xanh lúa trở đòng đòng
Bỏ quên nức nở bông hường lệ rơi

Người đi bỏ lại giữa người
Tiếng vang ngân ấy rạc rời vọng âm

Trang hồng trang sử lịch trang
Thu hồi viễn vọng vô ngần nghiệt ma

Bây giờ điệu cũ bay xa
Nguồn trôi nước bạc đổ ra vô cùng.

Và Màu Xuân Đỏ

Ở chân trời chim có ngó mây bay

Vườn mông lung hoa lá hện bên này
Hường mỏng mảnh khóc mờ trên trang giấy
Ta cũng định sẽ cùng nhau sẽ thấy

Thu trên trời soi nước lạnh phai trôi
Nàng mang xa mộng cũ vỡ lâu rồi
Châu Đốc Trà Vinh đi về kiếm lại
Thông Đà Lạt sẽ thì thào hỏi rñai
Hồ gương kia bờ liễu đợi anh đào
Gió đi về mang quan ải dằng cao
Từ thao thiết ngàn xuân kia đã phụ
Chào Lục Tinh thu một lần chưa đủ

Chiều hôm nay em có nghĩ thế nào
Đời đại khờ như một giấc chiêm bao
- Ừ thế sao? em hãy rủ ta vào.

Cỏ

Những đũa con mùa thu chết hết
Lúc tôi ra đời ngó xung quanh
Mở mắt bên người tôi chẳng biết
Mùa sau lá có rộng bên mình

Tôi giữ nơi nào những tiếng kia
Người đi không để nụ môi chia
Mùa xuân năm tới tôi không ngó
Nước chảy dòng khe cỏ mép rìa.

Hươu

Những con hươu đói ở trong rừng
Ngó núi nhìn khe thấy mây trôi
Trên núi rạc rời chân hươu nhỏ
Cây rừng cây rú rậm cây rơi

Con hươu từ đó lại bên người
Kể lẽ lông vàng rụng hết đuôi
Bốn cẳng từ đây xin ngó lại
Quý chân trên gối khóc không lời.

Tượng Số

Những nàng tiên nữ ở trên cao
Bỏ xuống cho ta những trái đào
Ừ té ra sân ta chộplầy
Gà con sợ hãi chui vô rào.

Tượng Số 2

Người đi xuống bến lau thưa
Khép vòng tay lạnh ngang mùa nước dâng
Môi cười môi khóc thanh xuân
Bỏ rơi tàn lệ gieo tàn ngàn bay
Đạp thanh lờ mấy hội rày
Sâu trong thiên hạ phơi bày nhân gian
Mộng đầu lạc nẻo đi hoang
Vong hồn xoay điệu mơ màng phượng hao
Đất thương nhớ cỏ hiên nhà
Xa chiều viễn ngạn bóng qua phương nào
Tầm xuân băng tuyết ngăn rào
Đắm sương hồng hạnh mạn đào rớt bông.

Tượng Số Thiên Nhiên

Tặng Marilyn Monroe và Homère

Mộng lây lất ghé đêm kê
Chiêm bao phiến hoặc lối về tồn sinh
Ngựa ngang lối gió trong mình
Cánh chim khép mở mảnh hình hải sông
Trở bông là nụ môi hường
Hé răng là để nảo nường đuốc hoa
Nội đồng cỏ mọc tháng ba
Rừng cô tịch trút nước pha phôi nguồn
Vai ngàn với tóc xanh buông
Dựng cản khôn giữa loạn cuồng si mê
Đồ xiêu tồn hoạt ê chề
Đắm khăn hồng lệ khóc Tề Tuyên Vương.

Nhe Răng

Ầy mộng đời đi với mộng rời
Trời ơi trăng rớt ngó trăng rơi

Con ruồi con kiến con châu chấu
Bướm bướm chuồn chuồn cũng thể thôi

Em chẳng cùng tôi ngó nữa trăng
Thì thôi đuôi đứt con thần lẩn
Màn rặng mà ngủ đêm đêm được
Rệp đốt không bằng nhớt đốt gan (và tim)

Can tràng đứt nát mỗi một phen
Mà chết điếng đời đã mấy phen
Hốt hải chạy theo vôi vĩnh thử
Hồng nhan từ đó cứ nhe răng.

Hiện Thế

Miệng người tự bữa môi cong
Mắt người tự bữa ngược đong đưa nhìn
Đầu khe cỏ mọc đem tin
Xuống tồn hoạt tại sương tìm nẻo trường
Mảnh trăng tuyết khóc rầy ruộng
Mộng hoang phé rụng bên nguồn nước xanh
Chim bao tàn tạ trắng cảnh
Ngàn xưa gục ngã bên thành liễu xiêu
Khép tà áo lạnh in rêu
Điệp trùng huyễn ngạn hồng chiêu hoe vàng.

Giòng Sông Trắng

Kết cánh vào chân về bờ em đợi. Quanh một
vòng vùng tuổi trẻ lao xao vây một miền nhớ
nhưng có đời em ở giữa. Em thiên tài em quốc
sắc em nụ cười mở trang mộng thu trắng
mờ vĩnh viễn mây mờ thiên thu.

Lưu Hà em đi như bên dòng nước chảy ở bên
dòng vắng lặng trăm năm ở bên bờ lạnh khô
vàng đá ở bên nguồn cõi mộng trong mơ ở bên
kia ngày đó đến bây giờ đời thao thức khóc đời em ở giữa.
(Sài Gòn 61)

Trời Bữa Đó

Trời bữa đó không nói gì nữa cả

Xanh liên miên mà dạ của nhân gian
Vẫn thao thức giữa buồn đau em ạ
Nẻo thanh thiên từ lối một con đường

Em con gái hai bàn chân em bước
Hai tay ôm hai buồng phổi em ho
Trời buổi đó để buồn đi lướt thướt
Khắp đồi cao cồn thấp đồng bên gò

Ta đứng lại bề bàng hai con mắt
Ngó và nhìn tay nắm ở trong tay
Buồng phổi lạnh bởi vì chung em biết
Thiên đường xưa giờ giữ chỉ ngàn này

Trời bữa đó không nói gì không nói
Một chút gì xưa đã nói miên man
Lòng với dạ võ vàng thôi đã mới
Nẻo đi về: rừng quạnh rú sâu hang.

Sóng

Sóng vàng đỏ rộng âm hao
Trùng dương phôi dựng thu nào đã phai
Dư vang còn gọi hội này
Gối trắng xé bóng canh dài tiếc thương
Tơ chùng sa lệ mù sương
Phố xanh đời phượng con đường hư không
Bỏ nằm tháng ruồi sai dòng
Lỡ làng nước đục đắm hồn tiêu tao
Đầu truông gió bão xin vào
Mang hoài vọng giữa hương màu rụng rơi
Cầm tay chưa muộn nổi lời
Nghiêng mình gửi mộng mây trời lang thang.

Đứng Lại

Nghe sông thênh thang đi một ngàn nhịp thờ lá
Cây. Những gian nhà ngó nhau dựng ở mọi nơi
trên khắp bờ cỏ gió đèo bay qua thổi lật mái
tranh. Đời của em pha vào đời con gấu con thỏ
con nai con gà rừng con đế nội - em bước vào
rừng dấp dấp nguy nga gót chân hồng sen
ngón chân hồng ngọc suốt một trăm lần trong vũ điệu từ ly.

Về đây nghe lại đêm xanh hót hải sương cù lặn
đạn khoai sắn muối dưa bát mẻ chiếu sòn em
đi khắp năm miền lục địa binh đao chừ đây đứng lại

Không Đề

Con đường tuổi trẻ người đi
Giẫm hoa đầu giẫm nát vì vô can

Tay cầm cung bậc xô ngang
Nửa chừng dầu bẻ lếp ngàn ước mong

Đếm sương rừng đếm cỏ đồng
Rút tờ cổ lục xuống dòng thả trôi

Bỏ sông bến ấy cho người
Sầu vầy sa mạc em tôi về thành.

Về Buôn Bản

Giã từ cõi mộng điêu linh
Tôi về buôn bán với mình phôi pha

- Minh ơi! tôi gọi bằng nhà
Minh ơi! tôi gọi mình là nhà tôi
Bây giờ xuôi ngược đôi nơi
Thôi mình ở lại tôi dời chân đi

Thưa rằng: - ở cái quái gì
Chàng đi thiếp cũng xin đi với chàng.

Đỗ Quán

Thưa em từ bữa lạc đàng
Đầu hai thứ tóc gió ngàn thổi tung
Nhớ em miệng đỏ vô cùng
Hai môi khép mở một vùng cỏ hoa
Nhớ ngang ngựa dưới trăng ngà
Lối sương tổ vọng canh gà sơ nguyên
Nhớ em anh rất có quyền
Ngồi trên bãi rộng quàng xiên vẽ hình
Bốn bên đỗ quán xiêu đình

Ba bề đờ dẫn một mình anh đi.

Thư

Nói nữa là thôi lời là lỡ dở
Bốn chân trời là thế kỷ rã riêng
Tuần Bạch Ngọc ngàn năm đi hay ở
Đứng hay ngồi nằm ngửa ngã hay nghiêng

Cũng không thể quên rằng thân là thế
Mây là mình xương là xấu bên da
Và kỷ niệm đuổi theo lời là thế
Xô linh hồn về ở cuối câu ca

Không quên được không thể nào nói được
Bầu trời kia xuân nọ chêt thôn xanh
Vườn hoa nở ngậm ngùi hoa ngã gục
Lá bên cành chưa kịp dứt âm thanh

Bỏ đô thị bỏ bình nguyên đất ruộng
Bỏ gian nhà cha mẹ nhớ thương con
Về huyện ngàn thương du buồn đồ xuống
Thác trôi giòng bờ gió bụi chon von

Không thể ngó không thể nhìn không thể nói
Ngày bỏ đi trong dang dở tiếng chào
Năm tháng ám vọng hồn về đô hội
Nhịp thay vẫn là mộng giữa chiêm bao

Giờ đứng lại là bây giờ rất lạ
Là bao giờ từ buổi lạc tin hoa
Nhằm bóng nguyệt là sầu đau khôn tả
Phút trùng lai là ngó vội nhau và...

Gái Buồn

Bờ sau hang núi
Lá xanh lá đỏ chiều nay
Chim trời vói vói
Để rơi cánh mỏng theo ngày

Mùa sau thu xế
Hang rừng gió thổi giòng khe
Em về đây để

Rạc rời tiếng cũ còn nghe

Ngày sau chỗ ấy
Mây mù quuyền rũ trắng sương
Em về sẽ thấy
Mông lung sâu mộng gái buồn.

Ngủ Yên

Tặng Monroe

Ngủ yên bên lá cỏ chiều
Quên cây bóng xế quên triều biển ru

Duỗi thân thể muối sương mù
Dung nhan sầu khổ bây giờ bỏ đi

Niềm chung với nỗi riêng gì
Linh hồn xiêm mồng không vì mây bay.
(Thu 61)

Nghe

Cúi đầu nghe tạnh
Mưa chiều rừng gió đi mau
Con đường trắng lạnh
Hang rừng bông rụng hoa đau

Cồn xưa cỏ mọc
Lá sông chảy xuống chân trời
Chảy lên mái tóc
Một mùa thu gục bên tôi

Người kia đứng lại
Nghe trời đầy xuống hai vai
Con đường thơ đại
Còn đây lá cũ một vài.

Nắng Buồn

Nắng buồn thương nhớ bên nhau
Nhìn lưa thưa lá niêm đau trong cảnh

Giọt mờ trong mắt em xanh

Tự ngày đất đỏ chân đành bước đi

Còn không một bận quay về
Vườn xưa ngó bóng trăng thề vàng gieo

Đường xưa gió muôn thổi vèo
Ngựa hồng sức tinh trường đèo rộng thênh.
(Nam Đông - Dương Hoà 1950)

Tiếng Nói

Tiếng nói nghe như
Giọng cười đáp lại
Buồn đi xa xôi
Vui về mãi mãi

Nắm tay nhau trong thương nhớ mộng bên đời
Bước song song theo gió rộng về khơi
Ngó mộng lung mây trắng ở trên trời
Mây sáng mây xanh mây mờ mây mỏng.

Kỷ Niệm

Trời xưa mây đỏ dậm ngàn
Bước lang thang đã hao mòn mấy thu
Chập chờn hình ảnh phiêu du
Ghi môi máu nhạt giữa mù mịt sương
Quê chàng trời lạnh Liêu Dương
Quê chàng đất lạnh trên đường chia phôi
Tình em mây phủ chân đời
Phụng dâng lờ dờ nước trời mệnh mông.
(Hà Tĩnh 1951)

Chiều Hôm Phố Thị

Chiều hôm phố thị
Em ngồi đếm lá bay chơi
Đèn khuya phố thị
Sao xưa sáng ở trên đời cây rung

Những lời cũ kỹ
Một trời thu để nhớ nhung
Chuyện đời giản dị

Chiêm bao tay nắm vô cùng ngón tay

Chuyện đời có thể
Nỗi đời em có nhớ không
Em về đây để
Hồng nhan em hẹn hái bông cho đời

Một lần em lại bên người
Giữa ngày tháng bỏ năm trôi bên giòng
Mở hai hàng cỏ long đong
Mở hai môi mở tâm lòng xa xôi
Chiều hôm đếm lá cây rơi
Bên đèn phố thị thương đời núi xa.

Tóc Bạc Thừa Răng

Một bữa trăng sao
Xuống rùng rú dại
Một bữa trời trăng
Buồn không thể nói

Cầm gương lên hỏi
Tóc bạc thừa răng
Trời đất cách ngăn
Đừng mê con gái

Bực quá liền quăng
Tắm gương xuống đất
Vẫn nghe mãi răng
Đó là sự thật!

Thu Mỏng

Bên bờ con mắt ngó nhau
Trời Tây Phương lại trong màu tóc em

Ta nghe trong thớ xương mềm
Môi sâu xưa gỡ bên đèn chữa đàng

Bàn tay dọ dẫm sương đầm
Những mùa thừa mỏng thu thềm thì trao

Theo về nhịp động chiêm bao
Ngày xanh rớt hột mưa mau bấy giờ.

Ca Dao

Viết thơ lạc dấu sai dòng
Viết trong tức tưởi sợ đồng lúa mong
Nước xanh lên đọt đồng đòng
Ngày mai sẽ mất hạt lòng thơ ngây
Bây giờ cá nhảy nghiêng cây
Chim chuyen bụi ớt cỏ dây phân bua
Nỗi niềm hè hạn thu mưa
Là tâm sự của quê mùa nông dân
Xưa kia tôi đã có lần
Và bây giờ đã đôi phần tôi quên
Viết thơ là trở lại bên
Con người thôn nữ răng đen hai hàng
Hội nào em lỡ chữa hoang
Và em đã khóc lệ tràn như mưa
Bây giờ tôi đã quên xưa
Saigon cảm dỗ tôi chưa chịu về.

Bỏ Hai Chân

Bỏ hai chân xuống một vùng
Nước trũng là lá thu rừng xuống khe

Núi vai phở rộng xin về
Với cây gió trúc với hè nắng rung

Lời sai tiếng lệch vô cùng
Còn em đó mở lạnh lòng môi ra.

Mở Cây Cối

Mở cây cối mở hàng rào
Bàn chân nhớ phố xa nào em đi
Đếm chừng lá mọc li ti
Mùa thu hú gọi ngựa phi vô cùng
Trên đầu phượng đỏ mông lung
Bên mình hoa cỏ một vùng kia đâu

Mọc Cỏ

Ruộng đồng mọc cỏ hôm nay
Mừng vui thiên hạ bên này quên nhau
Bãi vui tự bữa hôn đầu
Máu se tàn lạnh triều đầu chia ngành
Bây giờ phố rộng xa anh
Mù sương quấn cỏ quận thành Phủ Chiêm
Cõi bờ con mắt hoa nghiêm
Tường vôi lá cỏ lim dim vô cùng.

Mở Hai Hàng Cỏ

Mở hai hàng cỏ tháng ba
Nhìn trắng bãi cũ em là biển xanh
Cánh chim về kết tụ nhành
Cho cây cối khẽ nghiêng mình bảo nhau
Rằng hồng nhan tới ngàn sau
Còn du dương hội sang giàu của em
Mở hai hàng cỏ ngó xem
Giòng thiên thu rộng là em bây giờ.

Không Đề

Nhớ Monroe và Homère

Con mắt chiều kia đá cũ rồi
Bụi trên đầu gió tụ về môi
Màu tơ tóc vắng sương đồng cỏ
Tờ sách đưa gần như mộng rơi

Úp mũ lên đầu bước xuống sân
Chiều nay con én chẳng bay gần
Đường đi xuống phố phai tà áo
Quốc sắc em còn hai ống chân.

Nỗi Lòng Tô Vũ

Kỷ niệm một đoạn đời 15 năm chăn dê ở núi đồi Trung Việt Nam Ngãi Bình Phú

Đồi tắm tập chạy về ôm chân núi
San sát đồi phủ phục quần núi xanh
Chiều xuống rồi tơ lòng rộn ràng rồi

Trời núi đồi ngậy ngất nhảy dê nhanh

Thôi từ nay tha hồ em mặc sức
Nhảy múa tung sườn núi vút giòng khe
Thôi từ nay tha hồ em mặc sức
Vang vang lên đồi núi giọng be be

Những bạn nào Trà Linh qua Đá Dừng Hòn Dựng
Dùi Chiêng về Phường Rạnh ngược Khe Rinh
Bao lần anh cùng chúng em lặn đạn
Bôn ba qua rú rậm luống rùng mình

Những bạn nào Quế Sơn Rù Rì con suối ngược
Nước trôi nguồn nước lũ xuống phẳng phẳng
Những bạn nào mịt mù mưa gió ướt
Đẫm thân mình co rúm lạnh như băng

Em nhớ hay không? hồn hoa đại cỏ
Những ngậm ngùi đầu núi canh khuya
Vàng cao gót nai đầu truong hãi sợ
Gió cây rung trút lá mộng tan lia

Nhưng từ nay Giáp Nam anh đóng trại
Cố định rồi - em khỏi ngại ngày đêm
Dưới nắng mưa tha phương du mục mãi
Cay đắng từng, bùi ngọt mặn mà thêm

Chiều hôm nay bên chó vàng chễm chện
Anh lắng nghe em bé hé bên sườn đồi
Khoanh mấy vòng tay anh thoãn thoát bện
Vòng cho em từng chiếc sắp xong rồi

Chiều đã xuống em đà no nê chắc
Huýt tù và! em xúm xít lại anh đeo cho
Mỗi chúng em mỗi vòng mây mỗi sắc
Lại mau đây! to nhỏ cổ anh so

Này em Đen chiếc vòng vàng tươi lấm
Này em Vàng chiếc trắng há mờ đầu
Này em Trắng chiếc hồng càng lóng lánh
Này em Hoa Cà hồi! chiếc nâu

Ngắt đầu lên! dê ơi anh thông thả
Đeo vòng vào em nghên cổ cong xinh
Ngắt đầu lên! đây lòng anh vàng đá
Gửi gắm vào vòng mây nhuộm tơ duyên

Ngẩng đầu lên nhìn anh mờ mắt lệ
Từ lần đầu vòng ngọc tuổi hai mươi
Trao người em trăm năm lời ước thệ
Đây lần đầu cảm động nhất mà thôi

Vòng em xong, vòng anh dành riêng chiếc
Dành riêng mình - Dê hỡi hiểu vì sao ?
Vì lòng anh luống âm thầm tha thiết
Gán đời mình trọn kiếp với Dê Sao

Nhìn anh đây các em Vàng Đen Trắng
Tía Hoa Cà lồ đồ thấu lòng chưa ?
Từ từ đưa chiếc vòng lên thủng thẳng
Anh từ từ đưa xuống cổ đong đưa

Và giờ đây một lời thề đã thốt
Nghìn thu sau đời núi chứng cho ta
Cao lời ca bê hê em cùng thốt
Hòa cùng lời anh nghẹn nỗi thiết tha

Và giờ đây hoàng hôn mờ trĩu nặng
Bốn bề tràn lan bóng mật mùng sa
Xếp hàng ngay nhanh lên hàng ngũ thẳng
Rập ràng về bé hê rạp ràng ca.

Anh Lùa Bò Vào Đồi Sim Trái Chín

Anh lùa bò vào đồi sim trái chín
Cho bò ăn cỏ giữa rừng sim
Anh nhìn lên trời xanh đỏ chín
Anh ngó bốn bề cây lá gió rung rinh

Anh nằm xuống để nhìn lên cho thỏa
Anh thấy lòng mở rộng đón trời xanh
Chim ngậy ngất vào trong đôi mắt lá
Anh lim dim cho chết lịm hồn mình

Anh quên mất bò đương gặm cỏ
Anh chỉ nghe tiếng cọ rì rào
Có hay không ? bò đương gặm đó ?
Hay là đây tiếng gió thì thảo ?
Hay là đây tiếng suối lao xao
Giữa giòng cỏ xuôi ghềnh chảy xuống ?

Mùi thoang thoang lách lau sương đượm
Mùi gầy gầy gầy gầy của hương rừng
Mùi lên men phủ ngập mông lung
Không biết nữa mà cần chi biết nữa

Cây lá bốn bên song song từng lúa
Sánh đôi nhau như ứa lệ ngàn ngàn
Hạnh phúc trời với đất mang mang
Với bò giữa rừng hoang đương gặm cỏ
Với người ngó ngắt ngậy đương nằm đó
Không biết trời đất có ngó mình không
(Vĩnh Trinh - Thạch Bàn 1950)

Tàn Nhẫn

Em hái mon dần hoa trái xuân
Vi đâu ta tưởng chỉ đôi lần
Từ đây chân bước về ta sợ
Không nói nữa rồi! tiếng bật âm

Em tưởng như chừng chẳng nhớ chi
Xung quanh từ bữa trước đi về
Em mở vô cùng hai mắt ngó
Còn lại không em một chút đi

Lục tỉnh năm nào em đã quên
Bờ xanh thu nọ bước lên đồng
Một vùng bóng cát trên cồn bãi
Lộn bốn chân trời dấu gót chân

Rời rã em đi để một mình
Ta nhìn trăng lại xuống bên hiên
Chân bước bây giờ ta rất sợ
Tiếng vọng bao giờ em nín thinh.

Mắt Buồn

Dặm khuya ngất tạnh mù khơi
Nguyễn Du

Bóng mây trời cũ hao mòn
Chiêm bao não động riêng còn hai tay
Tắm thân với mảnh hình hài
Tắm thân thể với canh dài bão giông

Cá khe nước cống lên đồng
Ruộng hoang mang khóc đêm mông một giêng
Tạ từ tháng chạp quay nghiêng
Âm trang sử lịch thu thiên miên trôi

Bỏ trắng gió lại cho đời
Bỏ ngang ngựa sóng giữa lời hẹn hoa
Bỏ người yêu bỏ bóng ma
Bỏ hình hài của tiên ngan trên trời
Bây giờ riêng đối diện tôi
Còn hai con mắt khóc người một con.

Nhìn Cổ Lục - Thúy Kiều

Ngắt tạnh mù khơi sóng loạn bèo
Thôi rồi nhụy thắm thoát tàn xiêu
Lìa duyên dứt mộng bên trời giạt
Nhắm mắt đưa chân góc bể liều
Một thuở trao tình mua diễm tuyệt
Ngàn thu thâm hận nguyệt nguyên tiêu
Dưới đèn phương cáo phân vân giẫy
Thê thiết vong hồn thoảng hắt hiu

Cái điều bạc mệnh hồng nhan
Ám ảnh từng cơn sóng dậy tràn
Khi tỉnh khi say khi chớm hồi
Chợt cười chợt khóc chợt vừa vương
Năm canh bắc lụy nhòa lay lắt
Chín khúc tơ vò rồi quấn quanh
Thao thức vong hồn về kẻ lẽ
Đường sau này sẽ... nghĩ mà kinh.

Nhìn Cổ Lục - Kim Trọng

Hồng vàng mây dặm trái xa khơi
Mây tận chân sương núi ngậm ngùi
Đã đẩy oan tình lên gió ngược
và gieo u hận xuống giòng xuôi
Gia từ van thuở đành câm tiếng
Vĩnh biệt thiên thu luống nghẹn lời
Lây lắt bên đường xuân chết lặng
Thôi rồi em biết đó em ơi

Ôi làn thu thủy nét phù dung

Lác đác sao thưa có thâu cùng
Gió biếc xưa từng về vấn liễu
Vườn hồng nay đã lạc tâm xuân
Khói sương chi phần mờ bao bận
Hương lửa vàng son gặp mấy lần
Trăm nỗi chất đầy tim đồ lộn
Lạnh đồng da máu lịm mùi phân.

Nhìn Cổ Lục - Dương Giao Tiên

E ép môi đào: - nở ép hoa ?
Liều nài chi bận để em qua
Tâm trao phỏng thâu tơ lòng đượm
Mảnh gửi e thay dầu mộng loà
Há dễ mày xanh sương bạc nhuốm
Vì dù ý ngọc giọng vàng pha
Sân Thi nên Lễ còn tùy nữa
Hãy lánh cho về nhé xích ra

Tiên thê trang trọng thảo một phen
Chép núi tạc sông gấm dệt bằng
Vằng vặc vùng trong trên chùng giám
Nào nùng Hương Nguyệt dưới giòng xen
Tạ tình song điệu loan sầu phụng
Nể ý đôi hầu thiệp vén xiêm
Ngồi xuống muôn vàn đầu xoã gât
Nguồn dâng lai láng cúc lồng sen

Bữa Trước

Chợt hay tin đã lỡ làng
Chân trời bên ấy mây vàng ra sao
Rừng xanh núi đỏ nghiêng đầu
Ngàn năm vĩnh biệt hội nào thiếu em
Dầu bèo phong vận nín thình
Sóng phơi trường mộng nước im vô chùng
Ngon triều hư ảo mộng lung
Màu tơ tóc lệch tâm thân xương rờn
Tài hoa tức tuổi khôn hàn
Năm dư vang đầy lên ngàn bóng sương
Cảnh thu chớm hẹn trái hường
Cỏ gai chợt lập con đường đầu khe
Sớm hôm đi đứng phố ngòi hè
Gió tây thổi lạnh lưng nghe trong mình

Cõi bờ thương nhớ rộng thênh
Về trong thiên hạ người quên em rồi.

Bữa Nay

Em về giữa hội chiêm bao
Em về giữa bão giông nào đưa tay
Nghiêng vai đầm lệ hai mày
Miệng em gượng bụi đày mang mang
Miệng cười em gượng bụi đày mang mang

Tám thơ ngậy lời muôn vàn
Chàng quên ý thiệp trên đàng giao âm
Nỗi riêng cuồng loạn đêm rằm
Trăng hoa ngang ngửa lá nằm đã tro
Những nghe đôi đóa từng giờ
Khi vào bỏ vắng khi thờ ơ ra

Em người xa lạ em xa
Xanh ngần tượng số xưa là thiên nhiên
Tạ từ đất trịch quay nghiêng
Âm cơ giới hận đảo điên bao giờ.

Bây Giờ

Gió rừng ngủ lại hiên xanh
Trời Hy Lạp đã xưa đành quên tôi
Bây giờ riêng hỏi em thôi
Lời trong tiếng ấy là lời thề sao
Bỏ đi em ghé Hội nào
Có trăng thương hải ma tao biên xanh
Chờ che dấu cỏ kết vĩnh
Chém cây ngàn dựng lũy thành chiêm bao
Bỏ đi em tròn Hội nào
Có vòng tay hận máu đào rút hoa
“Nội đồng mọc cỏ thánh ba
Rừng cô tịch trút nước pha phôi nguồn”
Ngại ngừng tay nắm tay buông
Con người thế ăv ngậm buồn thế kia
Tầm xuân gói lệ tan lia
Dấu thu hồ mở đầm đĩa bóng vang
Bỏ đi sóng giầy sông tràn
Gọi tên người hỏi tuổi ngàn đóa hoa
Em người em lạ em xa

Em là Nương tử tên là Lyn Rô.

Thiếu Nữ

Thân tặng anh Vũ Anh Tuấn

Máu trôi loãng chiều hôm nay hôm qua buổi
sáng buổi sương bởi không gian về như về giữa
chiêm bao triền miên như gió. Em thơm mùi
hồng ngọc phương hà mây mờ thung lũng sóng
Thu Bồn về chảy ở Duy Xuyên có vòm cây
ghiêng lá. Xanh hay vàng hay tím nhạt em
quên. Vì em chưa muốn nhớ trong một lúc gió lá
tung bùng không nhớ cũng không quên.

Em thơm màu lá em Caddy em Lư Hà em
Phương Hà của Trúc em Loan buồn vì thương
Dũng thiết tha. Anh chạy về Nam Mỹ để nhìn
em nằm dưới bóng cây đi bên lá nhánh suối
nước sâu em lội xuống sóng vui. Chân em trắng
(Không thấy bàn chân ở dưới nước) đầu gối tròn
như măng ngọt mía mừng con chuồn chuồn đậu ngọn.

Anh chạy qua ghé khắp Âu châu mấy mươi
miền lục địa nghe ngàn con sông vỗ dưới sóng
chân cầu có người thiếu nữ đứng nghe anh kể
rằng riêng em thơm mùa cây lá ướt hỏi người
thiếu nữ này có nghe thấy em thơm. Lục địa Âu
châu ngừng binh đao nghe sông biển vỗ sóng
bảo người thiếu nữ bước theo anh.

Tất cả theo nhau nói đuôi chuồn chuồn màu
trôi pha loãng tháng và mùa năm cũ mới hai
bên. Người thiếu nữ tỉnh Hà dưới cây ngó em
Bước tới tươi tắn môi răng kể lại rằng.

Thưa ạ người thiếu nữ muôn đời là em đó đã trở
về làm con gái đứng nhìn cây thổi linh hồn em con gái muôn năm.

Bữa Hôm Nay

Bởi vì em ạ. Hôm mừng ba mừng bốn theo nhau
đẩy lùi mông một mông hai của hôm nay
Nguyễn Đan. Ta đi về phố thị tìm em. Trang

xanh đời em giữ. Một buổi chiều. Em hẹn giữ
miên man. Một buổi mai. Em hẹn giữ muôn vàn.
Một buổi tối. Không làm sao quên được. Em là
gái của đời em quốc sắc. Ngó hồng nhan em một
kiếp mong manh. Ô hôm xưa ta ngó để không
đành. Vì em đã

Em đã ngó về bốn bên em ạ. Đường sương bay
lặn đạn bước u buồn chân ngón giẫm lên nhau.
Gai nằm ở dưới. Bữa hôm nay

Bởi vì em ạ bữa hôm nay. Biết sao chứ nói nữa
em biết rằng em rõ lắm em biết rằng trời hôm nọ
hôm nay. Cũng như hôm qua không nói gì nữa
cả. Vì bữa đó nghe đời đi thao thức buồn nhân
gian cõi lòng con dạ rất ngu ngơ. Bữa hôm nay
còn dám hẹn đến bao giờ

Bởi vì em ạ em ơi ồ em nhìn đi em nhé. Cười đi
em ngọn đèn rặng ngọc nở như trời xa đã mất.
Trong một giờ toan tính giữ mất rồi em

Nước mắt hoa môi khăng khít chòm bông.
Chiều đại gió hoang về phương hướng mộng
lung. Em mang đi trong mớ tóc phấp phồng Đời
đem tạt ít nhiều. Em...em... Hoa một đó buổi
xưa mùa xuân tụ ở giường giếng ngọt triền miên.

Lau lách cỏ bờ cát bãi còn hoang bên cô liêu trời
cô tịch đi về trong xương khớp lệ vàng bên dưới
lỗ chân lông. Nắm tay nhau em ạ bước về đâu
em chỉ dẫn nếu bước lạc đường từ bữa đó hôm
nay. Trang xanh em giờ suốt mấy đêm chày
nghe động vỡ một mùa xa bông tuyết. Một mùa
xa nụ cười em gieo bắt tuyết ở bốn bề cây lá gió
hôm nay. Em nghiêng tai ta nói nhỏ chuyện này.

Trong vườn em có nhớ trăng xuống hôm nào hai
đưa bốn chân đi bàn chân em gót nhỏ ngón
mà bước đi như nhịp thở phấp phồng lên xuống phổi bên tim

Trong Vườn

Trong vườn em khóc gục đầu vai tóc xoã nước
mắt chảy ướt nhiều ướt cả áo nhau. Không có

rượu rơi quần hồng em hoen ố. Yêu nhau khổ sở
như trời sụp đổ cuộc đời tuổi dại trôi giòng nước
chảy cuốn đi. Mùa thu lạnh. Trang đời em xanh
đỏ. Trăng chảy đầm đìa nước mắt thơ ngây
sương rủ rỉ như cội bờ xa rộng nghe chiều hôm
than thở gió khe về tiếng vọng bay theo. Em ở
bên nào chừ Trà Linh xưa non nước Phường
Rạnh Khe Rinh buồn Trung Phước Cà Tang Dù
Chiêng Tí Sé mây chiều thổi xuống Duy Xuyên

Ôi buổi chợ miền Thượng trời mai sương lặn
đạn non xanh đất đỏ hồn em lạc mất đường về
phương mô biển cạn bàn chân từ thuở tản cư. Ở
trong vườn ngày nọ đêm khuya chừ đây phố thị
một mình đếm bước lung lay

Tim em máu đỏ anh mắt ngón tay buồn thờ
mỏi trong xương. Trái tim em như trái cây rừng
chưa đợi nắng ửng vàng đã chín ngọt cắn vào
hàm răng nghe lạnh niêm vui lạnh tràn vào dạ
ôi em ngực nóng khít vào ấm lại quê hương

Ở trong vườn ngày nọ trăng khuya chừ đây phố thị.

Trời Nam Việt

Tuổi trẻ qua đi xin em ở lại bây giờ và lát nữa xưa sau. Cây cối mùa thu cúi nhìn đất cỏ
đợi chúng mình đi bộ tới bên. Nghe rụng lá còn khe khẽ hơi buồn hơi lạnh một mình em
mộng với chiêm bao. Trời nước mông mông tán thành nhân gian thương nhớ rộng thênh
thu nào Lục Tinh bờ biển Giang Châu Đốc em Sa Đéc Hốc Môn mùa Lái Thiêu Sầu
Riêng Mãng Cụt hương mật mớm chảy tràn môi nhau.

Em nhe răng thánh thót cười vui như tuổi trẻ đứng bên bờ ngòi bên bến tựa gốc cây
chuồn chuồn bay bốn bên như quay múa buổi nào bên nhau dưới đèn, con đêm bán địa đồ
Nam Việt bốn mùa đi còn để lại nguyên lành nguyên ngọt nước dòng sông chần chờ
chậm chảy sóng lên lời che chở em đi về Vũng Tàu nghỉ mát anh đi về Thủ Đức
Thủ Dầu Một Thủ Thiêm bà Rịa Biên Hoà Rạch Gia Sóc Trăng trăm năm rông rã anh
quên rồi. tên tuổi đã xô về dầu tóc ngập mơ màng buồm sóng khói Hà Tiên. Ôi Trà Vinh
Vĩnh Long bao giờ có dịp.

Em Cần Thơ Mỹ Tho ta nghe chùng em ước nguyện rất nhiều rồi câu chuyện đó với đời
ta, xin hẹn nhé một ngàn năm đi về em ở lại gió li ti bờ cũ đón chờ đây.

Hàng cây dựng vòm xanh bên nước cuối chân trời mây trắng tấp vọng rất nhiều ai nói hết
âm vang. Chiều Long Xuyên nghe gió thổi lên ngàn về Trung Việt có ngày em sẽ khóc.
Trời đất tụ về chung nơi một góc. Một năm nào đời đứng lại nghe xuân. Về trong thu
sương huyền ảo vô chừng. Sầu Lục Tinh sẽ ngày kia dòng dã. Thương nhớ lắm bóng hình

ai em ạ. Đã một lần về đứng lại nơi đây. Hai bàn chân nghe máu đỏ chạy dài. Về ở giữa trái tim tròn ấm áp nắm tay nhau nghe tơ về trong tóc. Nhạc về thơ vào trong lỗ chân lông. Rồi tỏa bay ra khắp ruộng và đồng. Giòng nước chậm chân chờ nghe trở lại. Em ngơ ngác như hồn người con gái. Đứng một mình thơ dại ngó mông lung. Em nghe không, em nghe nhé nghe cùng.

Lời Hàn Mặc Tử

Tại sao em vì sao em nói thế. Tại sao em vì sao em nghĩ thế. Bữa hôm em đi về bên đó ở lại bên này non biên khóc bên chim.

Xương da khô héo hao mòn như nhánh cây mùa xuân vội gãy. Anh đưa mười ngón tay em ngó sau này em về sẽ thấy xương rớt đi đâu. Em sẽ bảo. Em sẽ gục đầu không nói. Nước mắt tràn suốt năm canh. Em ngó ra sau này sẽ thấy nhận ra rằng trông thật giống như xương người nào em biết bữa nọ về kia chưa sống qua thời gió chìm ngang ngửa đã vội ngửa than thở nỗi đời em biết bệnh tật cắn xương như rấn rúc bệnh lao phổi bệnh cùi bệnh thương hàn bệnh cúm bệnh sốt rét kinh niên. Bệnh triền miên như mây trên trời thướt tha quán.

Ngày nào em trở lại bàn chân bước trên phố này phố nọ phố kia bàn chân nhón gót nhịp nhàng bước theo đi. Anh ngó nhìn như ngó cái màu hương của đời xuân xanh đi biển biệt mất xa rồi đâu nữa Duy Xuyên Vĩnh Trinh An Lâm Cù Bàn Lệ Trạch. Em Huệ em khâm em Hà em Bé ôi em Em Nàng Thương thương em gây tội lỗi cho những đời cô độc dày vò như em không về nữa Anh tạ ơn trời đất đã sinh ra anh mạnh thương tiếc ngồi khóc nhớ em đêm hôm nay ngẩng đầu trăng sáng gục đầu trăng cũng sáng như sương bay mù không gian dặt tay em về anh ngó qua một chút.

Kim Trọng Tại Sao

Tại sao. Bầu trời đó của anh em mang đi đâu lạc đường về anh tìm không ra lối. Dấu chân này hôm nọ bước chân em con đây nguyên vẹn mà con mắt anh nhìn ngó mở to chừng như không thấy nữa rồi.

Hỏi cây hỏi lá cợt cười chi thế gió lá lơ thơ là ý gió buồn vui ngày đó đâu rồi cũng gió lá cây này em ạ và bầu trời kia còn đó nhưng màu xanh như mộng ảo đâu mất đâu rồi vẫn còn kia mà không hề giống nhau như một nữa.

Tại sao. Thôi chết. Tại em mang đi đâu cái gì anh chẳng biết mà thật quả có cái gì em mang đi đã xa rồi đâu mất hút dáng bóng mơ hoài mà mộng khác chiêm bao chập chờn lay lắt người ta bảo rằng gây cản lắm em ạ em ơi ồ em em nhi.

Linh hồn em căng thẳng như trong tiểu thuyết nữ sĩ bảo cò những giây đờn ở trong đó sắp đứt rồi đây. Nó đứt phứt toang ra, không du dương dư hương dư âm dư thanh dư vị dư vang gì đâu em ạ em ơi ồ em em ạ.

Tại bầu trời trên đầu anh em mang đi đâu một cái gì trong đó em mang về anh sẽ ngó nhìn bằng hai mắt mở nhận ra ngay. Cái gì nhỏ tí teo mà to một cách...

Thôi chết? Nói hoài khàn cổ vắng ngắt xung quanh. Anh nằm im nhắm nghiền mắt lại nghe mù sương rơi lộp độp ở trong cái tấm linh hồn ngày nọ anh đã trao âm áp cho em. Biết rằng chừ đây nói nữa.

Thư Xuân

Bóng sầu phỏ ngã nghiêng vai
Lời thư xuân đã lỗi sai bao giờ
Gót buồn non ả bơ vợ
Trời xa cổ quận đầu ngờ điêu linh
Tôi làm con của hoang thành
Tôi làm em của người anh không về
Tôi từ đăm tỵ năm tề
Chín tầng ngang ngửa chưa hề tỉnh ra
Cỏ đầu trường thoát tiêu ma
Cuối trường đèo mắt hút tà dương tây
Cửa đen mài miệt canh chày
Vào la lẻo đẻo không đầy không vơi
Chít chiu chọt khóc chọt cười
Thiều quang chín chục chọt bụi ngùi bay
Âm thanh bản loạn đêm ngày
Giấc mơ màng giấy cuồng si dại hồn
Gọi người bỏ lách lau thôn
Kêu người dứt cỏ lia còn cải kim
Âm trang hồng phạm đảo điên
Người đi nở để sơn tuyền thế sao
Hai bề lây lất mòn hao
Chào xuân quyết định bề nào chừ đây.

Đá Lạnh

Chạy dài đêm sâu đông tắt tuổi bóng ma cuồng quay loạn hồn chia ly lá chẳng nghe nhau
mặt đất chân mây mơ màng xưa xuân vũ thiết tha gói mỗi con về.

Người đóng cửa một lần xin hãy mở đèn khói kia hương thờ mộng con tan. Người sẽ nhớ
đời xưa giấc ngủ nọ canh chày mười sáu tuổi khóc đêm.

Người hãy quên chuyện người con gái đó còn đây con giữ đủ người mở xem con giữ
được chừng này có nói lại người rằng có nói.

Con khóc ở bên khe đá rêu in buồn giữa dạ tràn lan ngập nước sóng xanh sâu theo ừ rữ
bên con cũng sẽ nói rằng tuổi đời con tới đó nghe sương trời bay lổ đổ bốn bên vây bốn
phía một mình con ở giữa con gục đầu tảng đá lạnh kêu tên.

Không Nói Nữa

Tôi gửi lại bây giờ xin vội vã
Xin vội vàng tôi gửi lại hai nơi
Về Lục Tinh một lần chưa chắc đã
Tiếng chào Thu Xuân Mỹ Thọ xa rồi

Không nói nữa Sài Gòn hay Chợ lớn
Tuần Sóc Trăng thổi rộng gió Biên Hoà
Không nói nữa hồn Cửu Long máu róm
Nước một mùa là sóng đục phôi pha

Tôi bỏ cuộc khi nhìn em bỏ cuộc
Tôi lên đường từ bữa dọc xô ngang
Ôi ở lại miền Nam tìm neo thuộc
Tôi đi về sâu dựng Ai Vân San

Làm con gấu con beo con bò rừng con hổ
Làm con chồn lừa lười chạy vào hang
Cũng không thể quên lời là thổ lộ
Màu hoa niên cổ độ xuống khôn hàn

Bờ nước thăm em đứng lên đó chớ
Tay ôm đầu và tay nữa giờ ra
Vòng ma nghiệt mấy lần ta rất sợ
Giờ xin em đếm lại một hai và.

Hôm Qua Mộng

Xin về níu giữ dòng khe
Bóng xanh màu phượng lá che hai hàng

Rừng rời dĩ vãng xô ngang
Kết thành tổ mạch đôi đường chia nhau

Nửa xin để lại bên cầu
Nửa xin trường mộng nhiệm màu mang đi

Hào hoa xưa hẹn sai kỳ
Đoạn trường còn vọng tiếng gì chữa nguôi

Bây giờ em lại bên tôi
Bên nguồn vĩnh phúc nỗi lòng cho đang.

Lời Xuân

Xin lời nói ở trên môi
Là lời ở lại bên đời quên nhau

Bụi hồng, ấy của chiêm bao
Thì con sóng đục chìm vào nước xanh

Linh hồn, ấy ngực xin kham
Lời sai trên miệng sẽ không là lời

Xin mùa lá rụng và rơi
Sẽ lên đường gặp ấy trời mùa sau

Ra đi hẹn với xuân đầu
Buổi hồi nguyên lại pha màu bình minh

Con chim về sẽ đậu cành
Tiếng ca ấy sẽ hoà thanh với lời.

Từ Kỷ Niệm Đầu

Lên đường từ buổi tay đưa
Lá ngàn cây động nguồn mưa mịt mù
Tuyết bay về trắng thu rừng.
Gió vang sấm lãnh lên trùng điệp mây
Mơ màng dựng bóng lên vai
Nghiêng mình đất quạnh đời trai xin chào

Mai sau con dự hội nào
Ngó nhau từ kỷ niệm đầu bão giông
Nhìn nhau từ lở chốc mòn
Bàn chân bước lại mấy vùng cỏ rêu
Lên lời bỏ rộng lời theo
Ngành sương lưu vận sâu gieo bao giờ.

Em về mấy thế kỷ sau
Nhìn trăng có thấy nguyên màu ấy không ?
Ta đi còn gửi đôi giòng
Lá rơi có đợi ở trong sương mù!

Mai Sau Em Về

Những thương nhớ lạnh bao giờ
Đường thu chia ngã chân trời rộng tênh
Đây phồn hoa của thị thành
Đây hồn thủy thảo khóc tình ngửa ngang
Cần khôn xưa của riêng chàng
Xưa đài vũ trụ thiệp mang riêng mình
Bây giờ đón bước em xinh
Sầu đau nhan sắc bất bình ra sao ?

Mục Lục

Cỏ Hoa Hồn Du Mục	1
Những Nhánh Mai	2
Gió Bão Tây Nam	2
Biểu Tượng	2
Sầu Lục Tỉnh	3
Ngủ Dài	4
Sầu Ca Sĩ	4
Áo Xanh	4
Hẹn Ước	4
Thế Kỷ	5
Không Đủ Gọi	5
Màu Thanh Thiên Mở	6
Chào Nguyên Xuân	7
Phượng	8
Phụng Hiến	8
Buổi Hội	10
Mua Phượng Cũ	10
Về Giữa Ngộ	11
Nhỏ Dại	12
Mái Hiên	12
Người Đi Đâu	13
Mùa Xuân	13
Bờ Xuân	14
Em Về	15
Bờ Lúa	15
Em Đi Về Giữa	15
Trò Chuyện	16
Sẽ Đi	16
Người Về	17
Bờ Trần Gian	17
Người Xuống	17

Bờ Mây	18
Bờ Nước Cũ	18
Không Bờ	19
Em Quên	19
Chiều	20
Hang Rừng	20
Vì Bữa Đói	20
Vỗ Về	21
Phương Hà	21
Giòng Sông	22
Tiếng Vọng	22
Kể Chuyện	23
Xuân Thu Trang Phượng	23
Phương Tây	24
Xuân Xanh	24
Trở Lại	25
Thiếu Phụ Trở Về	25
Màu Trời Đói	26
Một Buổi Trưa	26
Một Buổi Trưa	27
Chiêm Bao	27
Nguyễn Huệ	28
Anh Đi Về Giữa	29
Hận	30
Đi Tìm	30
Hoàng Hậu	31
Nausicaa	31
Judith	32
Chỗ Đây	32
Người Xưa	33
Người Điên	33
Ngoài Trung	34
Chào Thu Lục Tỉnh	34
Miền Nam	35
Bên Miền	35
Anh Về Bình Dương	36
Ruộng Bình Dương	36
Xuân Bình Dương	36
Giã Từ Đà Lạt	37
Thư Em Sài Gòn	37
Tuổi Trẻ	38
Lá Thổi Như Bay	39
Mơ Về Phương Ấy	39
Hư Vô Và Vĩnh Viễn	40
Ly Tao	40
Ly Tao 2	41

Ly Tao 3	42
Nhan Sắc Hôm Nay	42
Không Đề	43
Khép Mắt	44
Người Hải Nội	44
Người Hải Ngoại	45
Xuân Thôn Nữ	45
Hương Bay Suối Cũ	46
Tặng Bạn	47
Và Màu Xuân Đỏ	47
Cỏ	48
Hươu	48
Tượng Số	49
Tượng Số 2	49
Tượng Số Thiên Nhiên	49
Nhe Răng	49
Hiện Thê	50
Giòng Sông Trắng	50
Trời Bữa Đỏ	50
Sóng	51
Đứng Lại	51
Không Đề	52
Về Buôn Bản	52
Đồ Quán	52
Thưa	53
Gái Buồn	53
Ngủ Yên	54
Nghe	54
Nắng Buồn	54
Tiếng Nói	55
Kỷ Niệm	55
Chiều Hôm Phố Thị	55
Tóc Bạc Thưa Răng	56
Thu Mỏng	56
Ca Dao	57
Bỏ Hai Chân	57
Mở Cây Cối	57
Mọc Cỏ	58
Mở Hai Hàng Cỏ	58
Không Đề	58
Nỗi Lòng Tô Vũ	58
Anh Lừa Bò Vào Đồi Sim Trái Chín	60
Tàn Nhãn	61
Mất Buồn	61
Nhìn Cỏ Lục - Thúy Kiều	62
Nhìn Cỏ Lục - Kim Trọng	62

Nhìn Cổ Lục - Dương Giao Tiên	63
Bữa Trước	63
Bữa Nay	64
Bây Giờ	64
Thiếu Nữ	65
Bữa Hôm Nay	65
Trong Vườn	66
Trời Nam Việt	67
Lời Hàn Mặc Tử	68
Kim Trọng Tại Sao	68
Thư Xuân	69
Đá Lạnh	69
Không Nói Nữa	70
Hôm Qua Mộng	70
Lời Xuân	71
Từ Kỷ Niệm Đầu	71
Mai Sau Em Về	72
Mục Lục	72